

اداره خاهايي:

دفتره پخشیه بازار می صافیلر خانه ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسالووه:

آریستووولوس ده خریستیدیس

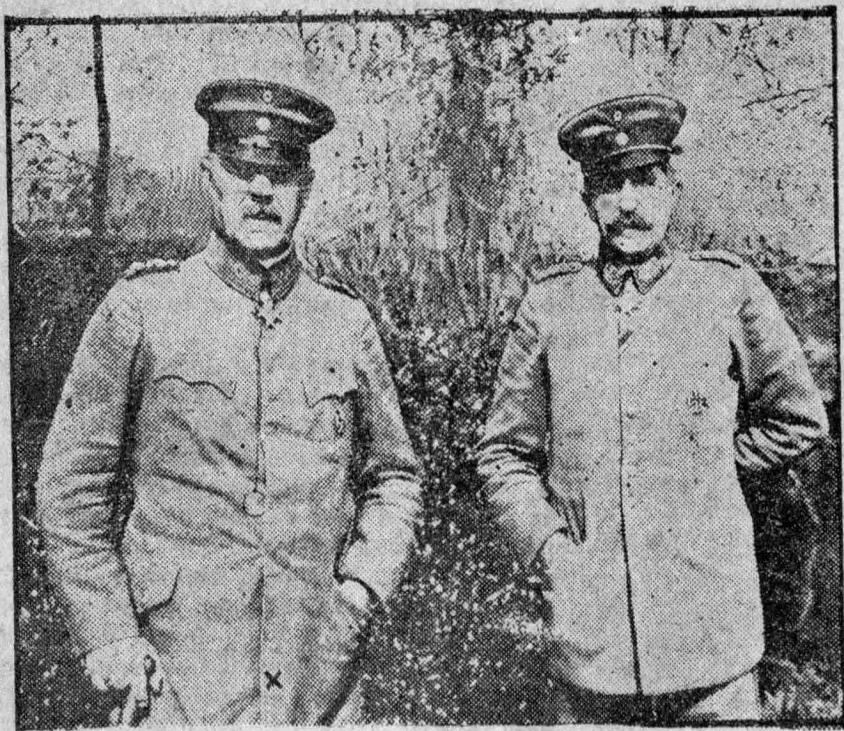
'Αβ'Ολα

Τεμάται γρος. 2.

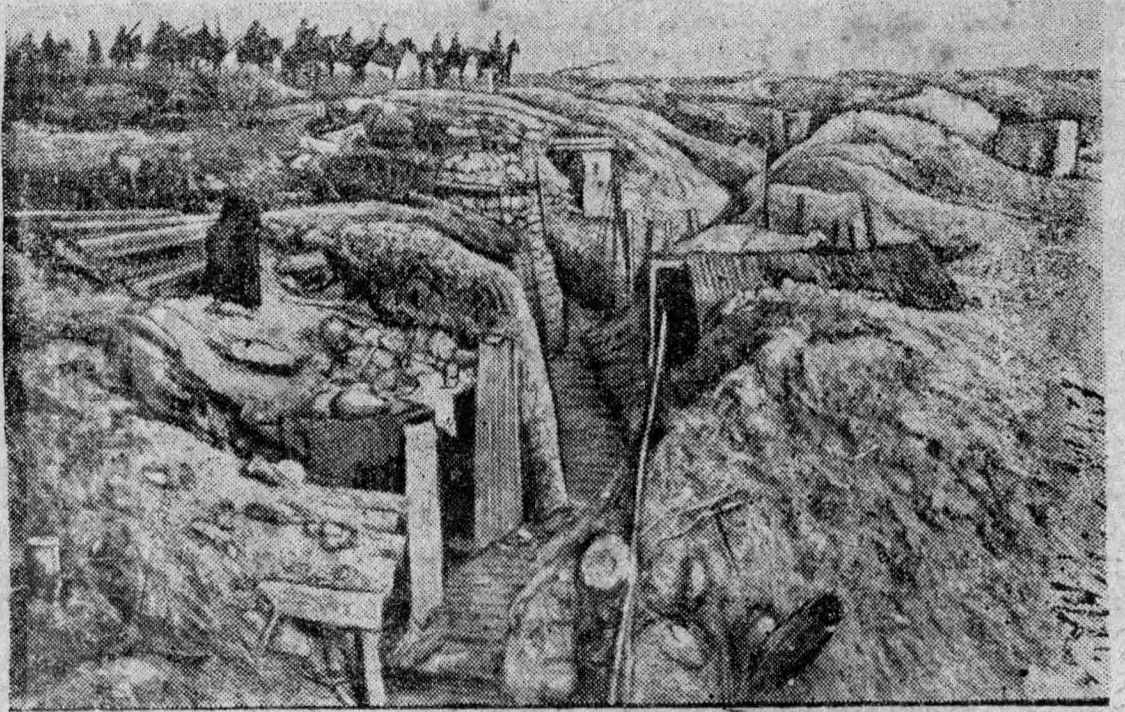
Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΔΕΡΗΣΙΣ, ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

'Ο κατακτητής τῆς Ρίγας φόν Χούιερ (x) και ὁ ἐπιτελάρχης φόν Ζάουμπερτσόϊγκ.

'Επιτελεῖον γερμανικοῦ πεζικοῦ, διερχόμενον τὰς καταληφθεῖσας ἀγγλικὰς θέσεις.

'Η πόλις Ὑπερ πρὸ τοῦ βομβαρδισμοῦ.

Λευκοὶ καὶ χρωματισμένοι Ἄγγλοι καὶ Γάλλοι αἰχμάλωτοι τοῦ Δυτικοῦ μετώπου.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΜΥΡΟΦΟΡΟΙ

Ἡ Ἐκκλησία αὐριον τελεῖ τὴν μνήμην τῶν Μυροφόρων, ἐξυμνεῖ τὰς γυναῖκας ἐκεῖνες τὰς ἀγίας, αἱ ὁποῖαι, κατανικήσασαι τὸν φόβον, καταπατήσασαι τὴν περιφρόνησιν, ἐπήγαγον εἰς τὸν τάφον τοῦ Μεγάλου Νεκροῦ, ὅπως ἀποτίσωσι πρὸς Αὐτὸν τὴν εὐώδη ἐκδήλωσιν ὄλων τῶν δι' Αὐτὸν αἰσθημάτων τῶν.

Ἡ ἑορτὴ αὕτη δὲν στρέφεται, ἐν τούτοις, μόνον πρὸς τὰς Μυροφόρους τῆς Ἱερουσαλήμ, τὰς γυναῖκας ἐκεῖνας τῆς ἀγίας νυκτός· στρέφεται ἀκόμη πρὸς τὰς μυροφόρους τῆς χθές, τῆς σήμερον, καθὼς καὶ πρὸς τὰς μυροφόρους τῆς αὐριον.

Δὲν εἶναι μόνον ἐκδήλωσις τιμῆς, εὐαρεσκείας καὶ εὐγνωμοσύνης, εἶναι καὶ κάτι τι περισσότερον, εἰς ὥρατος συμβολισμός.

Ἡ Ἐκκλησία, ἡ γεραίρουσα τὰς Μυροφόρους τῆς ἀπωτέρας ἐποχῆς, ἐπευλογεῖ καὶ τὰς νεωτέρας μυροφόρους, αἵτινες κομίζουσι τὸ ἔλαιον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιχύσῃ τὸ βάλσαμον εἰς τὴν πληγὴν, τὴν τροφὴν, ἢ ὁποῖα θὰ τόνωσῃ τὴν ἐπισφαλῆ ὑγείαν, τὸ μειδιάμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐνισχύσῃ τὴν κλονιζομένην ἠθικὴν. Αὐταὶ εἶναι αἱ μυροφόροι τῆς σήμερον. Αὐταὶ εἶναι, ὅταν τὴν φοβερὰν καὶ ἀγρίαν νύκτα, τὴν ἀσέληνον καὶ ἀφώτιστον νύκτα τῶν θρήνων καὶ τῶν κοπετῶν τῆς δυστυχίας, αὐταὶ, ἰέρεται τῆς ἀρετῆς, μὲ κινδύνους ἀκόμη, εἰσέρχονται εἰς τὰ κατώγια, εἰς τὰ ὁποῖα ἐμφωλεύει καὶ παραδοκεῖ ἡ ἀτίμωσις ἢ ὁ θάνατος διὰ τὰ εἰσκομίσωσι κάτι, ἔστω καὶ ἐλάχιστον, ἀλλὰ πάντοτε μέγα, πάντοτε θαυματουργόν· τί ἄλλο πράττουσιν, παρὰ ἔργον ἀγίων μυροφόρων, αἵτινες πρὸς ἠθικοὺς νεκροὺς φέρουσι τὴν ἀνάστασιν;

Μύρα πολύτιμα εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία, νάρδος πιστικὴ ἢ ἐλέημοσύνη, ὅταν παρέχεται καταλλήλως καὶ ἐγκαίρως· μύρα πολυτιμότερα καὶ τῶν δύο ἄλλων, διότι, ἂν ἐκεῖνα τιμῶσι νεκροὺς, τοῦτο τοὺς ἀνασταίνει.

Δι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία μας, τιμῶσα τὰς Μυροφόρους τοῦ ἱεροῦ μνημείου, ἀπευθύνεται εἰς τὰς γυναῖκας τῆς σήμερον καὶ τῆς αὐριον, ἀπευθύνεται πρὸς αὐτὰς καὶ τὰς λέγει:

— Ἐργασθητε, ἐξακολουθήσατε τὸ ἱερὸν ἔργον σας. Ὅταν ὁ ἀνὴρ πλέον κατέστη τὸ καταφύγιον τῶν εἰδεχθεστέρων αἰσθημάτων, τοῦ μίσους, τῆς κακίας, ὅταν ἐμφορῆται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἐξοντώσεως, σεῖς ἀποτελέσατε τὸ ἀντίρροπον, σεῖς φανήτε ὑπέροχοι, σώσατε ἀπὸ τὸν θάνατον τοὺς ἀδίκους καὶ ἀναξίως θνήσκοντας, σώσατε ἀπὸ τὴν πενίαν τοὺς ἀναξίως πάσχοντας, σώσατε ἀπὸ τὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν τὴν κόρην, τὴν σύζυγον, τὴν ἀδελφὴν. Ἴδου τὸ ἔργον σας, διὰ τὸ ὁποῖον θὰ ὀμιλήσῃ ἢ εὐγνωμοσύνη τῶν εὐεργετουμένων, ἢ λύρα τῶν ποιητῶν καὶ ἢ εὐγλωττος ἱστορία.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΓΑΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΚΟΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ :

Ἡ στήλη αὕτη δὲν πραγματεύεται βιολογίαν, αἱ ἐπιστημονικαὶ ἐρευνῆσαι τῶν φυσιολογιῶν καὶ τῶν ὁργανικῶν κινήσεων εἶναι ξένα πρὸς αὐτήν. Ἄλλ' εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο δὲν καλεῖται ν' ἀπαντήσῃ μόνον ἡ βιολογία. Ὑπάρχει καὶ ἡ κοινωνικὴ ἀκρίβεια, ἡ ὁποία δὲν εἶναι καὶ ἡ μάλλον περιωρισμένη, οὕτως ἢ πλέον ἐπουσιώδης.

Ὅταν βλέσῃ τις μέσα εἰς σπῖτια, εἰς τὰ ὅπου ὑπάρχουν κορίτσια ἐν ἡ περισσότερα τοῦ ἐνός, τὸν ἀγῶνα τὸν ἐξάλλον, ὁ ὁποῖος καταβάλλεται πρὸς νύμφευσίν των, ὅταν παρακολουθῆ τὰς προσπαθείας, αἱ ὁποῖαι γίνονται, διὰ τὰ κατορθωθῆ ὅπως εὐρεθῆ ὁ πολυκόπητος γαμβρός, ὅστις πάντοτε ἐκφεύγει ὀλισθηρὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν τοῦ φοβεροῦ ναί, διερωτῶν τις:

— Ὡστε μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς διὰ τὴν γυναῖκα εἶναι ὁ γάμος;

Ὅταν διαπιστόνῃ τις τὸν ποταπὸν ἐξουτελισμὸν, τὸν ὁποῖον ὑφίστανται τὰ ἄρσενικα καὶ τὰ ἡμέτερικα κορίτσια πρὸ τοῦ ἀρσενικοῦ ἀνδρικόπου, ὅταν παρίσταται μάρτυς τῶν σκέψεων των καὶ βύβη ἀπὸ ἐντροπὴν τὰ αὐτὰ πρὸ τῶν ταπεινῶν συμβιβασμῶν καὶ κλείῃ τὰ μάτια πρὸ τῶν ἐνόχων συνδέσεων, αἱ ὁποῖαι φέρουσι τὴν κτηνωδίαν εἰς τὸ πλεῖστον ἐνός blasé, τὸν πρόλογον παρὰ τὸ τέλος, τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ἀντηρότητα πλησίον τῆς σαρκίως καὶ τῆς ἐξαντλήσεως. πάλιν δὲν κρατεῖται τὰ μὴ διερωτηθῆ:

— Ὡστε μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς διὰ τὴν γυναῖκα εἶναι ὁ γάμος;

Ζητεῖται ὁ γαμβρός ὅπου τύχει. Ἄρκει νὰ εἶναι ἀνδρας, δηλαδὴ νὰ ἔχῃ τὴν ἐξωτερικὴν ἀρραγήν τοῦ ἀνδρός· τοῦτο ἀρκεῖ. Ζητεῖται παντοῦ, εἰς ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, εἰς ὅλας τὰς τάξεις, εἰς ὅλα τὰ στρώματα. Τὸν ἀποσύρον εὐχὴ σπανίως ἀπὸ καταγῆσι, διὰ τὰ τὸν φέρουσι εἰς τὴν παρθενικὴν πεσιάδα, τὸν τραβοῦν ἀπὸ τὸ ὄλοχος, διὰ τὰ τὸν καταστήσουν λιμοστυφῆ νύμφιον, τὸν ἀποσποῦν ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖον, ἀπὸ τὰς κλινικὰς, ἀπὸ τὰ γηροκομεῖα, ἀπὸ τὰ ἐνδικοτήματα τῶν ἀνιάτων καὶ τὸν παρουσιάζουν ὡς γαμβρόν. Καὶ ὁ γαμβρός αὐτός εἶναι εὐπρόσδεκτος, γίνεται ἀνάγκαστος, περὶ αὐτὸν— περὶ τὸ πτωμά του, θὰ ἦτο ἡ καλλιτέρα ἐκφρασίς—συνάπτονται ὁμηρικαὶ μάχαι. Καὶ ἐξουτεῖ; αἱ μάχαι, εἰς τὸς ὁποῖας πρωτοστατεῖ ἡ γυνή, εἶναι φοβερότεροι ἀπὸ τὰς ἀνδρικός. Καὶ ὅλα αὐτὰ διατί; δι' ἕνα γαμβρόν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι τοιοῦτος, δι' ἕνα ἀνδρα, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ἀνὴρ.

— Ὡστε, λοιπὸν, μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς διὰ τὴν γυναῖκα εἶναι ὁ γάμος;

Παρακολουθήσατε τὴν ζωὴν τῆς κόρης ἀπὸ μικρὰν· θὰ ἰδῆτε, οἱ αἱ προσπαθείαι τῆς συνίστανται εἰς τὸ πῶς ν' ἀρέσῃ. Ν' ἀρέσῃ εἰς τὸν ἀνδρα. Ἴσως παρατηρήσῃ τις:

— Εἶναι δικαίωμα τῆς.

Οὐδεὶς τῆς τὸ ἀμφιβητεῖ, οὐδεὶς τῆς τὸ ἀορνεῖται. Ἄλλὰ γεννᾶται τὸ ζήτημα: Θέλει νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν ἀνδρα. Ἄλλὰ ποῖον ἀνδρα;

Ἄδισφραεῖ. Τὸν πρώτον, τὸν ὁποῖον θὰ συναντήσῃ, ἀρκεῖ ἴσως δι' αὐτὴν νὰ εἶναι κάποιος εὐπρόσδεκτος, ἀρκεῖ νὰ ὑπόσχεται σχετικὴν εὐμάρειαν, κάποιαν ὀλιγὴν ἀρεσίαν. Τὰ λοιπὰ εἶναι ἀδιάφορα δι' αὐτήν.

Τὸ κάμει αὐτό; Ἰδου ἡ ἐνοχὴ τῆς.

Ἄλλὰ καὶ διατί νὰ μὴ τὸ κάμῃ; μήπως τῆς ἐπιτρέπεται ἐκλογὴ; Ὁχι, βέβαια.

Ἄν θελήσῃ νὰ κάμῃ τοιαύτην, ἂν ζητήσῃ νὰ διατυπώσῃ ἀξιώσεις, τότε κινδυνεύει νὰ περιορισθῇ τὸν κύκλον τῶν ἀνδρῶν— τὸν ἄλλως τε περιορισμένον— καὶ τότε δὴ τότε, θὰ μείνῃ

coiffée sainte Catherine, καθὼς λέγουσι ἄλλοι, θὰ μείνῃ γερωντοκέρη, καθὼς λέγουσι οἱ ὀμόγλωσσοι.

Ἄλλ' εἶναι αὐτὸ δευτέρημα τόσον μεγάλο;

Καὶ σκέψασαι:

— Εἶναι, λοιπὸν, ὁ γάμος μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς διὰ τὴν γυναῖκα;

Καὶ ἂν ὄλοι οἱ ἀγῶνες, ὄλοι αἱ προσπάθειαι, τὰ δίστυα, αἱ συγκαταβάσεις, οἱ ἐξουτελισμοὶ πολλὰκις φθάνουν εἰς τὸ ποθητὸν ἀποτέλεσμα, εἴτε ἕως, εἴτε ἄλλως, τὸ πρόβλημα λύεται ἢ λαμβάνει ἄλλην μορφήν.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συμβῆ τοῦτο πάντοτε. Πρῶτον καὶ κυριώτερον δι' ἀριθμητικοῦς λόγους.

Ἡ ἀριθμητικὴ δὲν εἶναι γραμματικὴ, δὲν ἐδικνίμασε τὴν ἀσθενεῖαν τῶν ἐξαιρέσεων.

Λοιπὸν, οἱ ἀριθμητικοὶ λόγοι οἱ ἀδήριτοι λέγουσι, οἱ δὲν εἶναι δυνατόν ποτε νὰ νυμφευθοῦν ὅλα τὰ κορίτσια.

Ὁ ἀριθμὸς των εἶναι μεγαλειότερος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνδρῶν. Αἱ γυναῖκες εἶναι ἀφθονώτεροι τῶν ἀρρέων; αἱ κίνδυνοι τῶν ἀνδρῶν εἶναι περισσότεροι; ἢ θνησιμότης τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου εὐρύτερα; Κάτι ἐξ ὄλων αὐτῶν συμβαίνει, ἴσως καὶ ὅλα μαζί. Τὸ ἀποτέλεσμα ἕως φέρει εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτό:

Ὅλα τὰ κορίτσια δὲν εἶναι δυνατόν νὰ νυμφευθοῦν καὶ ἂν ἀκόμη νυμφευθοῦν ὄλοι οἱ ἀνδρες.

Ἄλλὰ νυμφεύονται; Ὁχι βέβαια. Τὰ βάρη τοῦ γάμου, οἱ ἀνδρικός ἐλευθερίας, ἡ ἠθικὴ δειλία, ἡ ἐλάττωσις τοῦ οἰκογενειακοῦ πνεύματος, κάποιος ἐξ αὐτῶν, ἴσως δὲ καὶ ὅλα μαζί κάμουν ὥστε νὰ μὴνουν πολλοὶ ἀνδρες ἀγαμοὶ.

Ἄλλ' ἀγαμοὶ ἀνδρες σημαίνει ἐπαύξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατ' ἀνάγκην ἀγάμων γυναικῶν.

Καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν, ὁ καὶ ἄλλως τε φοβερός, σήμερον παρουσιάζεται φοβερότερος εἶτι, διότι ὁ πόλεμος μὲ ὅλας τὰς συναφείας του περιπεταίας ἰδάμασε πολὺ τὸ ἀνδρικό φύλον. Πρέπει ἡ σκέψις νὰ κουρασθῆ ἐρευνῶσα τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τῶν ἰστανδῶν ὑπὸ τὰς σημερινὰς μάστιγας συνθήκας:

— Ὡστε, λοιπὸν, μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς διὰ τὴν γυναῖκα εἶναι ὁ γάμος;

Μένουν, λοιπὸν, κατ' ἀνάγκην πολλαὶ δεσποινίδες ἀγαμοὶ.

Ἐμβήκατε εἰς οἰκογένειαν, ὅπου δυὸ-τρία πρόσωπα ἔχουν παρακόμψῃ ἢ παρακάμπτουσι τὰς πρώτας ἐλπίδας τῆς νυμφεύσεως; Ἐτυχε νὰ μελετήσῃτε φυσιογνωμίας, ψυχὰς, διαθέσεις;

Ἡ βαθύτερα μελαγχολία ἔχει στήσῃ εἰς τὰ σπῖτια αὐτὰ τῶν θρόνων τῆς. Τὸ ἀγριώτερον spleen κυριαρχεῖ. Αἱ ἐξωφρενικώτεροι ἰδιοτροπία ἀκούονται καὶ ὁ δυστυχὴς καθρέπτης ὑφίσταται μορτυρικῶς ὅλας τὰς βασάνους, ἀνεκαστοπιζῶν πολλὰς ὥρας τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός τὴν κόρην τὴν παραγκωλιασθεῖσαν εἰς τὸν δόλιχον τοῦ γάμου, ἢ ὁποῖα μὲ ψιμύθισα, μὲ ἐπιρροήματα, μὲ ἐπιδιορθώσεις προσπαθεῖ νὰ ἐπιλευσθῇ.

— ἔχει τὰ νεῦρά της,

λέγει ἡ γορὰ μητέρα θλιβερώς διὰ τὴν κόρην τῆς ἐκείνην. Καὶ περὶ πρὸ αὐτῆς σιωπηλά, καθὼς πρὸ ἐπιθανάτιου, τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ νὰ ἀνησυχῇ.

Ἄλλ' εἶναι, λοιπὸν, ἐπιθανάτιος ἢ ὑπαρξίς ἐκείνη τῶν τριάντα, τῶν τριανταπέντε, τῶν σαράντα ἀκόμη ἐτῶν, τὰ ὁποῖα σφύζουσι εἰς τὸν ὁργανισμόν τῆς γυναῖκος, τὰ ὁποῖα εἰς τὸν ἀνδρα ἀποτελοῦν τὴν ζωηρότερην ἰσότητά;

Ἡ κόρη ἐκείνη δὲν ἀνυμφεύθη καὶ δι' αὐτὸ φρίσσει τὴν ζωὴν, δι' αὐτὸ πενθεῖ, δι' αὐτὸ μαραινεται.

— Ὡστε, λοιπὸν, ὁ γάμος εἶναι μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς διὰ τὴν γυναῖκα;

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΑΦΙΛΟΚΕΡΔΕΙΑ ΗΘΟΠΟΙΟΥ

— Ο έρωτας ήγορεύετο την εποχήν, κατά την οποίαν υπήρχον ευπατριδαί και γυναίκες του θεάτρου, έλεγεν ο κ. Ροβέρτος εις μίαν φιλικήν συνάθροισιν.

— Ήκουσα να διηγούνται, ότι κάποιος κόμης υπέγραψεν εις μίαν ώραίαν ήθοποιόν γραμμάτιον εναντίον λουδοβικικών, υποσχόμενος να πληρώσῃ αυτά τακτικά κατά μήνα, ενόσω ήθελε τον άγαπῆ. Αί σχέσεις των διήρκεσαν όλίγον καιρόν, κατόπιν έχωριόθησαν. Είκοσιν έτη παρήλθον, κατά το διάστημα των οποίων ο μὲν άστηρ της ήθοποιού έδυσε, ο δὲ κόμης άνευφρευσθη. Ημέραν τινα όμως προσκαλείται εις το δικαστήριον και άναγκάζεται να πληρώσῃ εναντίον λουδοβικεία κατά μήνα επί είκοσιν έτη εις την ήθοποιόν, ή οποία ίσχυρίζεται, ότι δὲν έπαινος να τον άγαπῆ κατά το μακρόν τουτο διάστημα.

— Απὸ το άνάκδοτον με ένθυμίζει έν άλλο, παρόμοιον σχεδόν, το όποιον με διηγήθησαν, προσέθεσεν ο κ. Μίλμπερ.

Κατά τῷ 1730 εφθασεν εις Παρισίους νέος επαρχιώτης, του οποίου ή περιουσία άπετελείτο από έν ένδομα, υποφάρτον όπωσδήποτε, από είκοσιν έτη, είκοσι οκοῦδα και μίαν συστατικήν έπιστολήν. Είς διάστημα επὶ ήμερῶν έχασε την συστατικήν έπιστολήν, εξώδευσε τὰ είκοσι οκοῦδα, το ένδομα ήρχισε να τρίβεται εις του, άγκῶνας, και άλλο δὲν τον έμεινε πλέον δια το παρόν και το μέλλον, παρά μόνον τὰ είκοσι του έτη, πράγμα το όποιον φέρει περισσότερον όρεξιν εις έπιθυμίας, τοσοῦτο μάλλον, καθ' όσον δὲν εἴμπορει κανείς να τὰς ίκανοποιήσῃ. Ο δυστυχής νέος, όταν ήκουσε να όμιλοῦν περὶ της πολυτελείας, των στολισμῶν και του θορύβου της πρωτυούσης, φραντάζεται, ότι εφθανέ τις να εύρίσκειται εντός των τειχῶν της δια να έχῃ μέγαρον, θεράποντας και ίππους. Αλλ' από την πρώτην ήμέραν εξεπλάγη, όταν ήναγκάσθη να κοιμηθῆ χωρίς να δειπνήσῃ, ενφ' έπερίμενε να φάγῃ κορυδαλους κοκκινιστους και πέρδικας γαρνιρισμένας με λαχανικά.

Εν τούτοις, επειδή ήτο νέος άποφασιστικός, δὲν ήθελε να άφήσῃ τον εαυτον του να άποθάνῃ της πείνης' άνεμάληψε κάποιον μακρονον συγγενή του και τῷ εξήγησεν υποσηρίζειν. Ο θεός έθεώρησε καθήκον του να εύρῃ θεσιν τινα δια τον άνεψιδόν και ο Μπουρέ έοχε την ευτυχίαν να προσληφθῆ παρά τινος κόμητος ως γραμματεὺς του γραμματεὺς του.

Εκεί εύρε κλίνην μαλακήν, καλήν τράπεζαν και ένδύματα αρμόζοντα. Αλλ' επειδή ήτο φιλόδοξος, διηγέρθησαν περισσότερον αι έπιθυμίας του εν των όσων έβλεπεν εκεί. Την νύκτα επί πολὺ περιέμενε τον ύπνον. όνειροπολῶν τους ίππους, τους θεράποντας, τὰ ένδύματα του κυρίου του, τὸ σέβας, με το όποιον τον περιέβαλλον και πρό πάντων τὰς γυναίκας, αι όποιαι εστόλιζον τὸς εσπερίδας του.

— Ω! θά σχηματίσω περιουσίαν, έλεγε, θά πλουτίσω, θά άποκτήσω θεράποντας, τιμάς, ίππους και έρωτα.

Ημέραν τινα επεφόρτισεν ο κόμης τον γραμματεά του με μίαν έπιστολήν δια την δεσποινίδα Γκοσέν, την διασημότεραν ήθοποιόν της εποχής εκείνης. Ο γραμματεὺς επεφόρτισε τον Μπουρέ, ο όποιος επεθύμησε να ίδῃ τί ήμπορούσαν να γράψουν εις την δεσποινίδα Γκοσέν. Ηνοιξε την έπιστολήν και εύρε γραμμάτιον αξίας δεκαπέντε χιλιάδων φράγκων. Κατ' αρχάς έθύμωσε, διότι αυτή ή γυνή, ή τοσοῦτον ώραία, την οποίαν μίαν φοράν εχεν ίδει εις το θεάτρον και δια την οποίαν εφύλαξεν βαθείαν άνάμνησιν, επάλει τον έρωτά της.

— Πότε, άρά γ', θά έχω δεκαπέντε χιλιάδας φράγκων; έλεγε.

Εφευρε την έπιστολήν και είδα την ώραίαν Γκοσέν. Όταν εφύγεν ήτο τραλλά έρωτευμένος, ζηλότυπος ως τίγρις δια την ευτυχίαν, την οποίαν ήγόρραζεν ο κύριός του. Έκτοτε τῷ εφαιέτο καθημερινῶς, ότι ήκουε την φωνήν της, ένόμιζεν, ότι έβλεπε του, λαμπρούς της οφθαλμούς, και έτελείωνε πάντοτε με την συνήθη του έμφρόν:

— Ω! θά σχηματίσω περιουσίαν!

Μίαν νύκτα, κατά την οποίαν δὲν κατόρθωσε να κοιμηθῆ, του ήλθε μία παράδοξος ιδέα και, προτου άκόμη παρουσιασθῶν καθορὰ αι δυσκολίας της εις τους οφθαλμούς του, έσηκώθη, ήναψε το κηρίον και ήρχισε να την θέτῃ εις ένέργειαν. Έγραψεν εις την δεσποινίδα Γκοσέν:

«Δεσποινίς,

»Είς τόσον βαθμόν με έτάραξε το λογικόν ή θέα σας και ο ήχος της φωνής σας, ώστε δὲν με έμεινε οὔτε όρεξις οὔτε ύπνος και οὔδεμία άλλη σκέψις με άπασχολεί εντός της ιδιότης σας. Αλλ' εκείνο, το όποιον κυρίως θά σας εκπλήξῃ, είναι ή τόλμη, την οποίαν λαμβάνω να σας προσφέρω την καρδίαν μου και μάλιστα εις την άθλίαν κατάστασιν, εις την οποίαν εύρίσκομαι. Γνωρίζω, ότι και αυτοί οι μεγάλοι άρχοντες μόλις είναι τόσον πλούσιοι, ώστε να θέτουν ένα ποσόν εις την κατοχήν σας. Γνωρίζω, ότι εκείνος θεωρείται ευτυχής, ο όποιος θά αξιωθῆ της άδειας του να στολίσῃ τους ώραίους σας δακτύλους με πολυτίμους λίθους.

»Τὸ μεγαλείτερον ποσόν, δεσποινίς, το όποιον περιήλθε ποτέ εις την κατοχήν μου, ήσαν είκοσι οκοῦδα, τὰ όποια εξώδευσα ήδη πρό είδος έτους. Σήμερον, συνοψίζω όσα έχω και όσα εν της οικογενείας μου περιμένω, δὲν εύρίσκω, παρά ένα πῖλον οὐχί ευάρεστου καταστάσεως και ζεῦγος έποδημάτων υποδεεστέρως αξίας. Περιπλέον δὲ την έλπίδα του να διωχθῶ υπό του κ. κόμητος, όταν ίδῃ, ότι ο γραμματεὺς του γραμματεὺς του διανείμει να βαδίσῃ επί των ίχνῶν του.

»Παραπλεύρω της πτωχείας μου δὲν δύναμαι να θέσω άλλο, παρά μόνον τον έρωτά μου. Καί τὰ δύο είναι μεγάλα, με μόνην την διαφοράν, ότι έλπίζω μεν να μὴ είμαι πάντοτε πτωχός, φοβοῦμαι όμως μήπως είμαι αἰωνίως έρωτευμένος.

»Τόσον με έχει κυριεύσει το πάθος, ώστε δὲν δύναμαι επακριβῶς να εκφράσω πᾶν οτι αισθάνομαι. Τούτο μόνον δύναμαι να σας εἶπω, ότι θά ήμην πολὺ ευτυχής να έδιδον την ζωήν μου δια μίαν ώραν του έρωτός σας, και ότι πολλές φορές παρεκάλεσα τον οὐρανόν να με παραδέσῃ το μυστικόν του να κατασκευάσω εν του αίματός μου χρυσόν και άδάμαντας να σας προσφέρω.

»Σημειώσατε, ότι έχω μέγα θάρρος και έμπιστοσύνην εις το μέλλον. Αισθάνομαι τον εαυτον μου πλήρη άνεργσίας και, το περισσότερον, αισθάνομαι πολλὰς έπιθυμίας και άπειρους άνάγκας. Θά σχηματίσω περιουσίαν, θά πλουτίσω μίαν ήμέραν, αλλά τίς οἶδε ποτε!

»Ίδού, δεσποινίς, τί εφραντάσθη: δι' όνομα του Θεού, μή άρνηθῆτε, διότι θά με φέρετε εις άταλπίαν. Σας προσφέρω τον έρωτά μου και πᾶν οτι κατέχω, διότι, το επανασταμβάνω, θά σχηματίσω περιουσίαν. Τὸν έρωτά μου τοῖς μερητοῖς, και την περιουσίαν μου επί προθεσμία με τον εξής τρόπον: Θά υπογράψω λευκόν χαρτίον, θά το έπισημοποιήσω με όλας τὰς αναγκαίας διατυπώσεις και θά το καταθέσω εις τους πόδας σας. Όταν θά έχω περιουσίαν, θά συμπληρώσω το λευκόν του χαρτίου με όποιοιδήποτε τρόπον ήθελε σας όρεσει και εγώ θά θεωρήσω ευτυχίαν μου να άναγνωρίσω αξιοπρεπῶς εκείνο, το όποιον με φαίνεται πολυτιμότερον και αὐτῆς της περιουσίας του κ. κόμητος».

Η δ Γκοσέν, αν και εξεπλάγη κατ' αρχάς, ταχέως όμως έλαβεν ένδιαφέρον δια τον γράψαντα. Εύρίσκετο εις την έπιστολήν του έρωτος, πρωτοτυπία και έμπιστοσύνη προς το μέλλον, πράγματα, τὰ όποια εφαιέρωνον δύναμιν θελήσεως και άνεργειαν, ικανά να έπιτύχουν.

— Έπειτα, ειπε κάλλιστα δύναμαι να δώσω τον έρωτά μου, τον όποιον άλλοι τόσον ακριβά πληρώνουν, και αν δὲν είναι τουτο συμφέρουσα υπόθεσις, είναι όμως καλή πράξις και θά με άποδεθῆ εις του, οὐρανούς.

Είς τρόπον, ώστε ο Μπουρέ εγεινεν ευμηνῶς δεκτός. Η δ Γκοσέν δὲν μετενόησεν. Εῦρεν εις αυτόν νέον καλόν, πνευματώδη και οτι αξίζει περισσότερον από όλα, νέον αληθινῶς έρωτευμένον.

Ο δεσμός υἱός όλίγον διήρκεσεν ο Μπουρέ άπεβλήθη υπό του κόμητος και έπέτυχε μικράν θέσιν εις το γραφεῖον των φορολογιῶν. Η δ Γκοσέν ήρχισε πάλιν να άνασχολλῆται με τὰς υποθέσεις της. Δὲν έβλεπεντο πλέον, παρά κατά

μακρά διαστήματα κατόπιν όλοτελῶς έχωρὶσθησαν.

Δώδεκα έτη παρήλθον εν τῷ μεταξύ. Ο Μπουρέ έοχημάτισε περιουσίαν. Είχε γίνει γενικός άγρονόμος. Και επειδή ήτο άνθρωπος πνευματώδης, κατόρθωσε να άποκτήσῃ εξακοσίων χιλιάδων εισόδημα.

Όλα εβάδιζον σύμφωνα με τὰς έπιθυμίας του, όλοι του οι κόθοι, καθ' όσον άφάρα την περιουσίαν του, εξαπληρώθησαν, αλλά νέον στάδιον τῷ παρουσίασεν ή φιλοδοξία του. Εξήγησε και επέτυχε την χείρα εξαδέλφης τινός της κυρίας Πομπαδούρ. Τοιουτοτρόπως, λοιπόν, παραδεδομένος εις τὰ ό εἶρα τῆς ευτυχίας του, ήκουε να ψιθιρίζουν περὶ της δ. Γκοσέν, ότι έλεγεν:

— Ο Μπουρέ είναι πλούσιος σήμερα' είναι δικαιο', λοιπόν, να πληρώσῃ το χρέος του. Έχω μίαν υπογραφήν του εις λευκόν χαρτίον' θά το συμπληρώσω και θά τῷ σταίλω το γραμμάτιον.

Εύρεθη δὲ τις εκεί, ο όποιος, είτε διότι άπεστέφεται τον Μπουρέ, είτε διότι ήθελε να άποκτήσῃ την ευνοίαν της δ. Γκοσέν, ειπε:

— Και είναι δεσποινίς, τόσον ευνοική ή στιγμή, ώστε, όσον δήποτε και αν έπιθυμῆ, δὲν θά διανοηθῆ να διαμφορηθῆσῃ οὔτε να έρνηθῆ την υπογραφήν του' θά πληρώσῃ οτι τῷ ζητήσετε και θά προτιμήσῃ να σιωπήσῃ μάλλον, παρά να διαδοθῆ το πράγμα. Εύρίσκεται εις τὰς παραμονὰς του γάμου του με μίαν κυρίαν, παρά της οποίας εξαρτᾶται ή δόξα του, και ή οποία είναι τόσον σεμνότυφος, ώστε δὲν θά ίδῃ, σας βεβαιῶ, με καλόν όμμα μίαν τόσον καταφανή άπόδειξιν των σχέσεών του μεθ' ύμῶν.

— Σας ευχαριστῶ δια την συμβουλήν σας, απήτησεν ή δ. Γκοσέν' θά προσπαθῶ να επωφεληθῶ.

Ο Μπουρέ άνησούχησε πράγματι' πᾶν οτι ειχον ειπε εις την δ. Γκοσέν, ήτο αληθέστατον. Τόση ήτο ή σεμνοτυφία της μελλούσης συζύγου του, ώστε ή κοινωνολογία του πράγματος θά εχεν άναγκαίον άποτέλεσμα την διάλυσιν τόσον λαμπροῦ συνοικεσίου. Επεφόρτισε, λοιπόν, κοινόν φίλον αὐτου και της δεσποινίδος Γκοσέν να την παρακαλέσῃ να όρίσῃ ποσόν τι θεησίως άνεστ' θορύβου και δικαστηρίων, υποσχόμενος να πληρώσῃ αὐτήν την χάριν με πλουσιώτατον δῶρον. Προσέθετε συγχρότως, ότι εγνωρίζε την άπέλειαν μέρους της περιουσίας της και ότι το καθαρόν της συμφέρον ήτο να συμβιβασθῆ φιλικῶς μετααυτου και ότι ήτο διαθεθειμένος να φανῆ δικαίος και γενναίος.

Η δεσποινίς Γκοσέν απήτησεν, ότι ή συμφωνία εἶχε γίνει επί καλή πίστει οτι αὐτή δὲν εἶχε θέσει περιορισμούς εις τον έρωτά της' δὲν εζήτει άλλο, παρά μόνον την εκτέλεσιν μίης υποσχέσεως και ότι θά μετεχειρίζετο όλον το δικαίωμά της, βασιζομένη εις την ευθύτητα του Μπουρέ.

Δυσκολοτάτη ήτο ή θέσις του άγρονόμου' πολλάκις έστειλε τον φίλον του, αλλ' ή ήθοποιός ήτο άμετάπειστος' την τελευταίαν φοράν μάλιστα απήτησεν, ότι δὲν εἶχε τίποτε πλέον να κέρη, ότι εἶχε συμπληρώσει το γραμμάτιον και θά το παρουσίαζε προσεχῶς.

Πράγματι, μετ' όλίγας ήμέρας, εν τῷ μέσῳ μίης υποδοχής, την οποίαν έκομεν εις την οκιάδα, όπου εἶχε συναθροίσει πᾶν οτι δύναται να προσφέρῃ ή πολυτέλεια και ή κομψότης, και εἶψ' προσελάθει να φανῆ εχάριστος δια των τρόπων και των φροντίδων του εις την μέλλουσαν συζύγον του και τῆ εδεικνυε λεπτομερῶς όλον τον πλουτον και τὰ αξιοπερίεργα, τὰ όποια δι' αὐτήν εἶχε προορίσει, παρουσιάσθη άνθρωπος τις, ο όποιος εζήτησε να τῷ όμιλήσῃ ιδιαιτέρως και, όταν εῦρέθησαν μόνοι, τῷ εἶπεν ότι ήρχετο εκ μέρους της δ. Γκοσέν δια να τῷ παρουσιάσῃ έγγραφον, το όποιον αὐτός εχεν υπογράψῃ.

Ο Μπουρέ όχρηάσε, διότι επρόκειτο ή να εγκαταλείψῃ έν τόσον λαμπρόν συνοικέσιον ή να θυσιάσῃ μέγα μέρος της περιουσίας του. Ύστερον από μερικους δισταγμούς, ήνοιξε το γραμμάτιον και άνέγνωσεν:

«Υπόσχομαι να άγαπῶ την Γκοσέν εις όλην μου την ζωήν. Μπουρέ».

Είναι περιττόν να προσθέσωμεν, ότι ο Μπουρέ εζήτησε να άνταμείψῃ μίαν τοιαύτην άφιλοκέρδειαν με πλούσια δῶρα και με σταθεράν φιλίαν.

(Alphonse Karr)

ΒΙΚΤΟΡΙΑ Α. ΚΑΡΟΥ

ΙΑΤΡΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ

ΑΓΩΓΗ

(συνέχεια από σελ. 600 και τέλος)

Αί παιδικαί πρόξεις δὲν πρέπει νὰ παραβάλλωνται πρὸς τὰς τῶν μεγάλων, εὖτε νὰ παρεξηγῶνται. Νὰ ἔχουμε πάντοτε εἰς τὸν νοῦν, οὐκ εἶναι μᾶς εὐκολόν νὰ διανοηθῶμεν εἰς ὅλας τὰς ἰδέας καὶ τὰ συναισθήματα τῶν μικρῶν.

Εἰς τὴν χρῆσιν τῆς τιμωρίας, οἱ γονεῖς πρέπει νὰ κρατοῦν τὴν πλάστιγγα τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς φρονήσεως. Αἱ τιμωρία, κατ' ἀπαράβατον ὅρον, πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογοι πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ παιδίου. Ἡ χρῆσις τοῦ ξύλου δύναται νὰ ἐπιτραπῇ, ἀλλ' ἐν ὅσῳ ἡ μνήμη εἶναι ἄσφοδρος, ἢ δὲ συναισθητικῶς ἀτέλής, δηλαδὴ τὸ πολὺ μέχρι τοῦ τετάρτου ἢ πέμπτου ἔτους. Τὸ παιδί ποῦ δὲν πρέπει νὰ ἐνθυμῆται τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐδέχτο. Παιδί, τὸ ὁποῖον καὶ μετὰ τὸ πέμπτον ἔτος ἔχει ἀνάγκην ξύλου, ἀντιγράφει μακρῶς ὑπὸ τῶν γονέων. Διὰ τὰ μετέπειτα εἰς τὸ ξύλον ἀρμόζει κατὰ τὸ ἥμισυ εἰς τοὺς γονεῖς. Διὰ νὰ εἶναι ἀποτελεσματικὴ, δηλαδὴ διορθωτικὴ, ἢ τιμωρία, πρέπει νὰ ἔχη σαφῆ καὶ ὀρισμένην αἰτίαν, νὰ ἐπέρχεται εὐθὺς μετὰ τὸ σφάλμα καὶ μετὰ τὸν ἥρπον, οὐδέποτε δὲ ἐν ὀργῇ ἢ ἐρεθισμῷ. Τὴν τιμωρίαν πρέπει νὰ ἐπακολουθῇ ἢ συγχώρησις, τὸ δὲ αἶτιον αὐτῆς νὰ ἀποσιωπᾶται καὶ οὐδέποτε εἰς τὸ ἔξης νὰ ἀναφέρεται.

Διὰ τὴν ἐπικίνδυνον εἶναι ἢ χρησιμοποίησις τῆς ἀμοιβῆς, διότι αὐτὴ δύναται νὰ στρεβλώσῃ τὸν χαρακτῆρα καὶ νὰ καταστήσῃ τοὺς μικροὺς ὑποκριτὰς καὶ φιλοκερδεῖς. Ἀλλὰ καὶ οἱ συνεχεῖς ἐπαινοὶ ἔχουν τὴν κακὴν τῶν ὄψιν, διότι σφαιρίζουν τὴν παιδικὴν ἀλότητα καὶ ἀφέλειαν, τὸ ἐξαισιῶν αὐτὸ παιδικὸν στόλισμα, καὶ ὀδηγοῦν εἰς τὴν οἴησιν καὶ τὴν δοξομανίαν. Συμπεριφορὰ ἐκ μέρους τῶν γονέων φιλοστοργίας καὶ ἀγάπης θερμῆς ὡς εἶναι ἢ σπουδαιότητι, ἀλλὰ καὶ μοναδικῇ ἀμοιβῇ.

Ἡ πνευματικὴ ἀνατροπὴ παιδίων ἀνω τῶν 7 ἔτων ἀνήκει εἰς τὴν παιδαγωγικὴν.

Πρὶν νὰ κλείσωμεν τὸ κεφάλαιον τοῦτο, θεωροῦμεν ἐνάγκας νὰ ἀσχοληθῶμεν ἐν ὀλίγοις μετὰ ἕν ἄλλο σπουδαιότατον ζήτημα καὶ στενώτατα συνδεδεμένον πρὸς τὸ τῆς πνευματικῆς ἀνατροφῆς τοῦ παιδίου, δηλαδὴ εἶναι κατ' ἀρχὴν πρέπη καὶ πότε καὶ πῶς πρέπει νὰ ἀπαντῶμεν εἰς τὰς ἐρωτήσεις, τὰς ἀφορώσας τὴν γεννητικὴν ζωὴν, ἢτοι εἰς ἐρωτήσεις περὶ προελεύσεως τῆς ζωῆς, περὶ γεννητικῶν ὀργάνων καὶ ἄλλας ὁμοίας.

Ἐπαναλαμβάνομεν, οὐκ ἀπὸ μέρους τοῦ παιδίου. Οἱ γονεῖς οὐδέποτε θὰ θίξουν αὐθόρμητοι τὸ ζήτημα τοῦτο, οὐδέποτε θὰ δώσουν ἀφορμὴν εἰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ θὰ ἀναμένωσιν ἐν ἐπιφυλακῇ. Καὶ ὅταν ἐκ συμπτώσεως προβάλλῃ ἐκεῖ οὗ τὴν ἀφελῆ καὶ ἀθῶν ἐρωτήσιν πῶς εὐρέθη εἰς τὸν κόσμον, ἀφελῶς πάλιν, ἀλλὰ μετ' εὐσεβοφίας καὶ ἐπιδειξιότητος ὡς δώσωσι τὴν πρέπουσαν ἀπάντησιν. Ἀνάγκη ὅμως νὰ σημειωθῇ, ὅτι οἱ μόνον ἀρμόδιοι διὰ τὸ λεπτεπίλεπτον αὐτὸ ἔργον εἶναι οἱ γονεῖς, μόνον οἱ γονεῖς, καὶ κατ' οὐδένα τρόπον ὁ παιδαγωγὸς ἢ ἄλλο τι πρόσωπον καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν πλησιαιουσίων.

Πλάσμα ἀθῶν, μὴ ἔχον ἀκόμη γνῶσιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, οὖτε ἠθικὸν ἀκόμη εἶναι, οὖτε ἀνῆθικον, ἀλλ' ἠθικῶς ἀμόρφωτον (amoral) ἀνάγκη νὰ μνηθῇ εἰς τὸ ἀκαταθέδωτον τοῦτο ζήτημα ἀπὸ πρόσωπα ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης, τοὺς γονεῖς του. Καὶ ἐκ τῶν δύο πάλιν γονέων ὁ καταλληλότερος εἰσηγητὴς εἶναι ἢ μήτηρ. Τὸ κοράσιον μάλιστα, κατ' ἀπαράβατον ὅρον, πρέπει νὰ μνηθῇ ἀπὸ τὴν μητέρα.

Ὁ χρόνος τῆς μνήσεως δὲν εἶναι καθορισμένος, διότι ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὸ περιβάλλον τοῦ παιδίου.

Καὶ τὰρα προβάλλει τὸ σπουδαιότερον, ἀλλὰ καὶ λεπτότερον μέρος τοῦ ζητήματος, τὸ πῶς θὰ γείνη ἢ μῆσις.

Ἐάν πράγματι θέλωμεν νὰ χρησιμεύσωμεν ὡς ὀδηγοὶ καὶ διδάσκαλοι τοῦ παιδίου εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς γεννητικῆς ζωῆς, ὡς ἐγκαταλείψωμεν

διὰ παντὸς τὰς ἀκαταλήπτους θεωρίας, ὡς τὸ προπατορικὸν ἀμάρτημα καὶ ὅλα τὰ ἐν χρήσει ἀνόητα μυθεύματα καὶ τὰ ἐξωφρενικὰ παραδοξολογήματα, μετὰ τὰ ὁποῖα ἰσχυρῶς διερεθίζεται ἢ ἐμφυτος παιδικὴ περιέργεια, καὶ ὡς σιραφῶμεν πρὸς τὸν δρόμον τὸν φυσικόν, τὸν ἀκίνδυνον, πρὸς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπινον ὄργανισμὸν, ὅστις, ὡς γνωστὸν, κατ' ἐλάχιστον, ἀν μὴ κατ' οὐδέν, διαφέρει ἀπὸ τὸν ὄργανισμὸν τοῦ φυτοῦ καὶ τοῦ ζῴου. Καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν αἱ ὑπεκφυγαὶ καὶ τὰ ψεύδη δὲν χωροῦν.

Μὴ λησμονῶμεν δὲ, ὅτι ἡ ἀληθινὴ ἀντίληψις εἶναι ἢ βῆσις ἠθικῶς καθαρᾶς νεολαίας.

Τὸ παιδίον εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτην ἐρώτησιν πρέπει νὰ λάβῃ ἀπάντησιν ἀληθῆ καὶ ὄχι ἀκατανόητον, διότι ἄλλως θὰ ἀναγκασθῇ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ ἐμπιστά του πρόσωπα καὶ νὰ σιραφῇ πρὸς τοὺς ξένους ἢ ἐκ τούτων μάθη, ὅτι δὲν γνωρίζει. ὡς εἴμεθα δὲ τότε βέβαιοι, ὅτι ἡ ὅπαντις θὰ εἶναι ἀκατάλληλος καὶ θὰ θέσῃ εἰς τὸ ἀθῶν πλάσμα τὸν σπόρον τῆς διαφθορᾶς.

Ὁφείλομεν, λοιπόν, οἱ γονεῖς νὰ εἰπώμεν μετὰ τρόπον φυσικόν, ἀντιληπτόν, ἀνάλογον πρὸς τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ μικροῦ μας περιέργου, ἀλλὰ καὶ ἀνάλογον πρὸς τὰς ὀλίγας του γνώσεις περὶ τῆς γεννητικῆς ζωῆς, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν μητέρα του, ὅπως τὸ γατάκι ἀπὸ τὴν γάτα, τὸ μῆλο ἀπὸ τὴν μηλιά, τὸ κλωσσόπουλο ἀπὸ τὸ αὐγό. Προσοχὴ ὅμως εἰς τὴν ἀπάντησιν. Ἄς τοῦ εἰπώμεν τόσον μόνον, ὅσον θὰ ἡδύνατο ν' ἀντιληφθῇ ἐκείνην τὴν σιγμὴν, καὶ τὸ ὀλίγον αὐτῷ, πλὴν ἀληθῆ καὶ φυσικόν, ὡς τὸ εἰπώμεν μετὰ μεγίστης συντομίας, διότι αἱ ἐπεξηγήσεις δυνατόν νὰ δώσωσι λαθὴν πρὸς νέας ἐρωτήσεις. Ὁ Lessing εἶπεν, ὅτι «εἰς τὸ παιδί πρέπει νὰ λέγωμεν τὴν ἀλήθειαν, τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ὄχι καὶ ὅλην τὴν ἀλήθειαν».

Καὶ ὅταν μετὰ τὸν ἀπλοῦν αὐτὸν καὶ ὄχι μυστηρικῶδη τρόπον ἐννοήσῃ τὴν προέλευσίν του, ὅταν μάθη, ὅτι τὰ γεννητικὰ ὄργανα ἀναπτύσσονται διὰ νὰ καταστήσωσιν ἱκανὸν τὸν ἀθῶνον νὰ δημιουργήσῃ νέαν γενεάν, ὅταν μάθη νὰ μὴ βλέπῃ μετὰ πονηρίας τὸ γυμνὸν σῶμα, ἀλλὰ νὰ διαβλέπῃ ἐν αὐτῷ τὴν κανονικότητα, τὴν δύναμιν καὶ τὴν εὐκαμψίαν του, ὅταν ἐννοήσῃ, ὅτι ὑπῆρξεν ἐποχὴ, καθ' ἣν ἦτο στενώτατα συνδεδεμένον πρὸς τὴν μητέρα του, τότε δὲν θὰ χωρίσῃ καὶ τὸ ζήτημα τῆς γεννητικῆς ζωῆς ἀπὸ τὰ λοιπὰ ζητήματα, τότε ἢ ὀρηκτικῆς τῆς περιέργειας θὰ κατασκευασθῇ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΓΚΑΙΔΗΣ
Ιατρός.

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τὸ Μόναχον παρήλασεν ἀπὸ τὴν πόλιν μας ὑπὲρ τὰ πεντακόσια ἔργα τῶν δισσημοτέρων καλλιτεχνῶν τῆς πόλεως ταύτης τοῦ Ἰσάο, ἔδωσαν εἰς τὴν πόλιν μας ἐν αἰσθηματικὸν ἔαρ καὶ μίαν καλλιτεχνικὴν ἐντύπωσιν.

Δὲν προτιθέμεθα ἐνταῦθα νὰ κάμωμεν κριτικὴν. Ἐκαστὸν ἔργον ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἰστάλησαν, ἔχει καὶ μίαν ἰδιαιτέραν ἀξίαν, παρουσιάζει κατὰ τὸ ἐξαιρετικόν. Μερικὰ ὀνόματα ἀρκοῦν διὰ νὰ δεῖξουν τὴν εὐρωστίαν τῶν ἐκτεθειμένων ἔργων.

Μεταξὺ τῶν προσωπογραφιῶν, ὁ Walter Firlé ἐκθέσει δύο προσωπογραφίας τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας καὶ τοῦ βασιλεύοντος πρίγκηπος Λεοπόλδου. Εἰς τὰ ἔργα αὐτά, καὶ δὴ εἰς τὸ δεύτερον, ὁ ζωγράφος ἀπέδωκεν ὅλας τὰς διακυμάνσεις τῆς γεροντικῆς ἐπιδερμίδος μέσα εἰς ἐν καλλιτεχνικῶς εἰρημοσμένον φόντο. Ἡ σάρξ νομίζει κἀνεί, ὅτι εἶναι ζῶσα καὶ τὸ βλέμμα ἔχει ὅλην τὴν ζωηρότητα, ποῦ ποῦ μαρῆχει ἢ ψυχῇ. Ὁ Eisefeld μᾶς παρουσιάζει τὴν προσωπογραφίαν τοῦ ἀεροπόρου Schleich, ἔργον τῆς τελευταίας τεχνουργίας, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ ἀλοπαιήσει διατηρεῖ πιστὰ ὅλα τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς ἀδελφῆς φυσιογνωμίας. Ὁ Kummer Kröll ἐκθέσει χορεύτριαν ἡμίγυμνον' εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ θαυμάζομεν τὴν ἀνάγλυφον σάρκα, τὴν

ἐπιτυχίαν τοῦ χρώματος καὶ τὴν ἐλευθερίαν, μεθ' ἧς εἶναι ἐπεξεργασμένον.

Ὁ Julius Dietz ἐμφανίζεται μετὰ τὴν χαρακτηριστικὴν αὐτὸν ἀτομικότητα' μᾶς παρουσιάζει τὴν Ἀρτεμιν ἔξωθεν περισηθίου ἀρχαίου ἑλληνικοῦ ρυθμοῦ. Τὸ ἔργον διακρίνει πολλὴ δύναμις φαντασίας. Ὁ Karl von Marr ἐκθέσει κόρην Ἡμελοχολικῆς φυσιογνωμίας τῆς ἐναρμονίζεται πρὸς τὴν ἀτμόσφαιραν. Ὁ ζωγράφος δὲν ἀγαπᾷ τὴν ποικιλίαν τῶν χρωμάτων' εἰς αὐτὸν μετὰ δύο χρώματα καὶ μετὰ τὰς ἀπεχρώσεις των ὅα παρουσιάζει ἀριστοτεχνικὰ ἔργα. Εἰς τὸν χροσιστῆρα τῆς Amalie Rau ὀφείλομεν δύο ἔργα, τὴν «πλέκουσαν γραίαν» καὶ τὴν «νεάνίδα». Εἰς τὸ πρῶτον ἐξαιρεῖ τις τὴν ἀνατομικὴν ἐπιμέλειαν τοῦ γρησίου προσώπου καὶ εἰς τὸ δεύτερον τὸ ἀερώδες τῆς νεαρῆς φυσιογνωμίας.

Ὁ Yank, διάσημος διὰ τὰ ἄλογά του, ὁ Grässel διὰ τῆς πάπιας του, ὁ Zugell διὰ τὰ πρόβατα καὶ τὰς ἀγελάδας του ἔξέθεσαν ἔργα, διακρινόμενα διὰ τὴν maîtrise μεθ' ἧς εἶναι εἰργασμένα.

Ὁ Urban μᾶς δίδει μίαν ἐπιτυχίαν εἰς ἔργον δυσχερῆς, «ἔργον ὄν τοῦ Νείλου», ὅπου τὸ φῶς παίζει μαγικὰ ἰσχυρὰ ἐπάνω εἰς τὰ νερά, καὶ τοῖον, τὸ ὁποῖον ἐπιτυχῶς κλησιάζει πολὺ κατὰ τὴν ἀλλομοίησιν τὴν décoration. Ὁ Wenglein παρουσιάζει κοπίον δάσους, τὸ ὁποῖον διακρίνει λεπτότης ἐργασίας καὶ ἢ perspective. Ὁ Karl Schuch δάσος ἐπίσης, τοῦ ὁποῖου θαυμάζει τις τὴν δρασερότητα τῶν φύλλων. Εἰς τὸν πίνακα τοῦ Thunamel βλέπει κἀνείς ὁποιοπομένην ὄλην τὴν ὀμιχλώδη ἀτμόσφαιραν τοῦ Ἀμβούργου, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἡμιδιαφανῶς πῶς εἶναι ἀραγμένα τὰ μεγαθήρια τῆς θαλάσσης. Ὁ Goosens εἰς τὸν «φθινοπωρινὸν ἥλιον» μᾶς δίδει ἕν τολμηρὸν ἔργον, κατὰ προσεγγίζον τὴν σετσεσίον, ὁ Becker-Gundahl εἰς τὸν «χορτοκόπον» του παρουσιάζει ἐν πρόσωπον χωρικοῦ, μετὰ πολλὴν δύναμιν ἀποδιδόμενον.

Ὁ Kaiser, εἶναι εἰδικὸς διὰ τὸν οὐρανόν, διὰ τὰ νέφη' τὰ τοῖα του ἔχουν πολὺ ὀλίγην γῆν καὶ ἀφθονον οὐρανόν, τὰ νέφη του ἔχουν κίνησιν, δὲν εἶναι κολλημένα εἰς τὸ στερέωμα, νομίζει κἀνεί, ὅτι τὰ φασὰ ὁ ἀέρας.

Ὁ Walter Thor ἐκθέσει τὴν «ζωνογράφον», ἔργον λεπτεπίλεπτον ἐπεξεργασίας, ὁ Geffeken τὸ «πράσινο παπούτσι», κομψότατον καὶ χαριτωμένον ὡς ἀπέλευσις, ὁ F. Ude τὴν «ἐπιστροφὴν εἰς τὴν καλύβην», «γοναίκα καὶ κόρη», οἷκινες πλέουν μέσα ἐν μελιχρῶν ἡμίφωτος. Ὁ Stuck τὸ «εἰδύλλιον», τὸ ὁποῖον χαρακτηριστικῶς προσωποποιεῖ καὶ δύναμις.

Νεκρᾶς φύσεως ἔργα ἐξέθεσαν ὁ Libermann «τὴν πλήμμυσαν», ὁ Groppe, ἢ Kleinhardt-Wegger-Maria, ὁ Herrman Karl, ὁ Hönigsmann καὶ ἄλλοι.

Εἰς τὴν ἐκθεσιν ὑπῆρχε καὶ ἰδιαιτέρον κτήμα βιοτεχνίας μετὰ κομψότητα καὶ ἐπιτυχημένα ἔργα.

Ἡ ἐκθεσις τοῦ Μονάχου ἐκλείσει χθὲς τὰς πύλας τῆς' ἐν ταύτοις δὲν ἐπέστρεψαν εἰς τὸ Μόναχον, διότι τὰ καλλιτεχνικὰ καὶ τὰ περισσότερα τῶν ἔργων ἠγοράσθησαν ἀπὸ τοὺς ἐρασιτέχνους τῆς πόλεώς μας καὶ θὰ μείνουν ἐδῶ.

ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΣ

ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

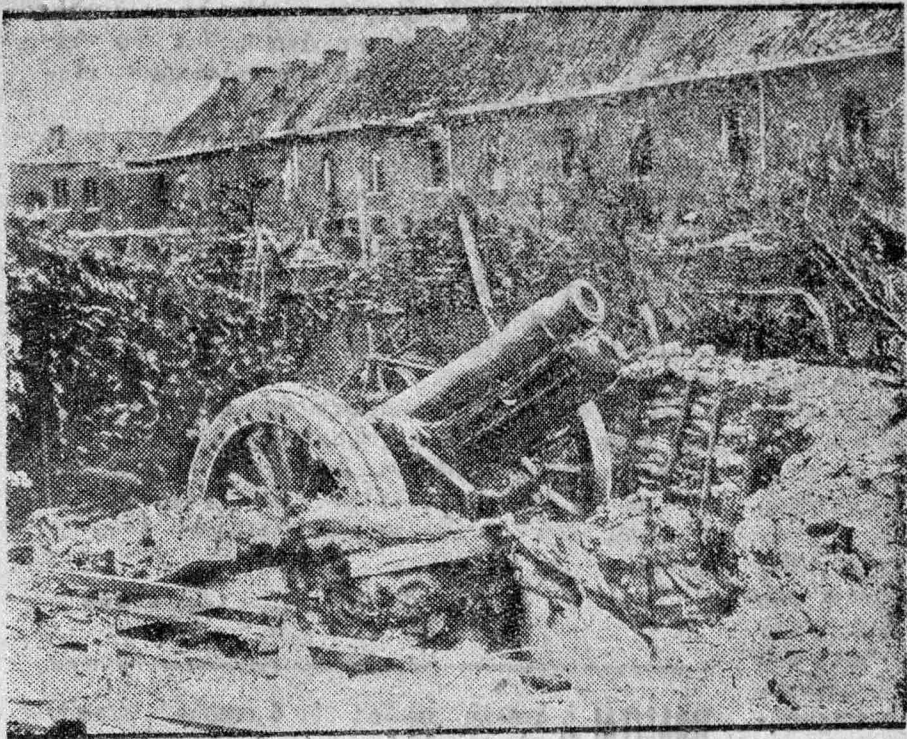
Τοῦ Χάρου μίση κρύφοντας τὴν γέννα καὶ τῆς κατέρας τὴν ἀφάνταστη ὀρμή, ξανοίγω, μετὰ τὰ πόδια ματωμένα, τοὺς τάφους, ποῦ φωλιάζουν οἱ καῦμοι.

Βαρὺ τὸν στεναγμὸν μου ξεδιπλώνει ἐπάνω ἀπ' τὰ μνήματα ἢ ψυχῇ, θαρραλεῖς καὶ τοὺς νεκροὺς πῶς ξεσηκώνει σὲ μὴ κοινῇ τῆς νέκρας προσευχῇ.

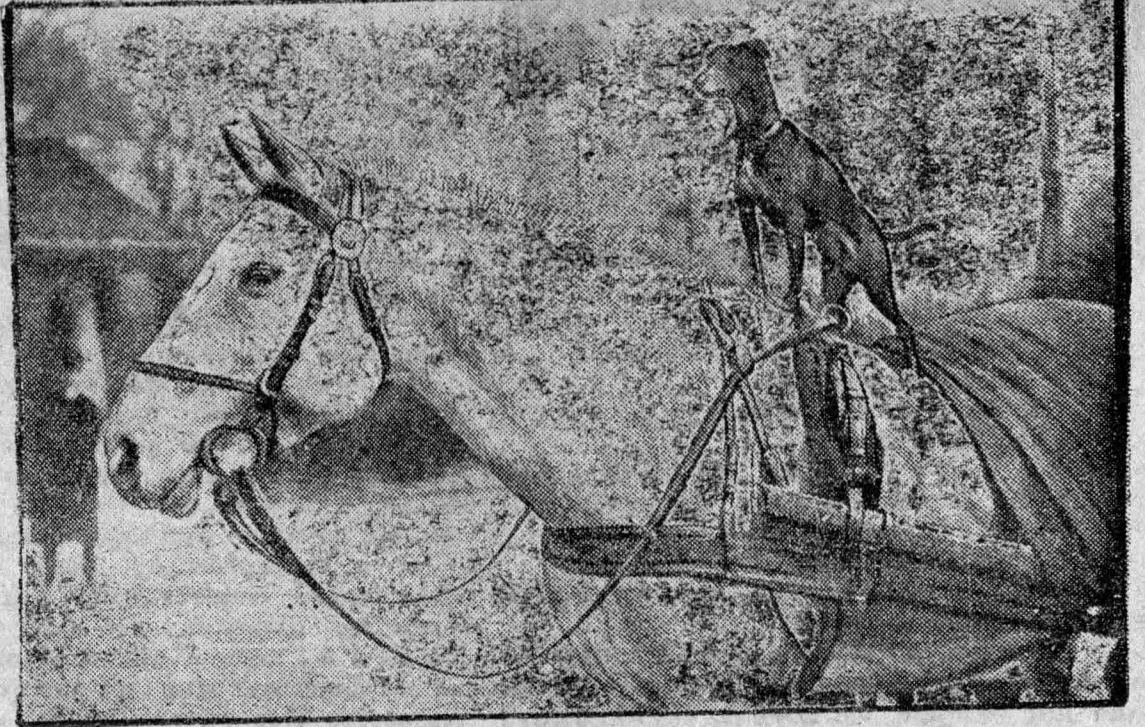
Τὸ κυπαρίσσι τρίζει ραγισμένο ἀπὸ τὰ βογγητὰ τῶν πεθαμμένων, φοβίζοντας κ' αὐτὸν τὸν νυχτοκόρακα...

Κ' ἢ νύχτα, ποῦ κλύει φοβισμένα στὰ μνήματα, κυττάζει μόνο ἐμένα, τοῦ πόνου σου ὀλοζώντανα βρυκόλακα.

ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣ

Βαρύ Άγγλικόν πυροβόλον, λαφυραγωγηθέν εν Άρμαντιέρη.

Πρός προφύλαξιν από κλέπτας, οι καρραγωγείς του Βερολίνου συνοδεύονται υπό σκύλων, οιτινες φυλάττουν φρουροί επί των ἵππων, όπόταν προσωρινώς ο καρραγωγεύς αναγκάζεται να λείπη.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ

Ένας άνθρωπος έγύρισε και έκύττωξε προς στιγμήν τον αυρανόν. Τό παράδειγμα του τό έμμήθησαν όλοι, όσοι έτυχε να περνούν την ίδια ώρα απ' εκεί.

Ύποστηρίζω, ότι δέν υπάρχει άλλο μιμητικό-τερον ζών από τον άνθρωπον.

Όσοι έχουν διαφορετική αντίληψιν, δέν έχουν, παρά να επαναλάβουν τό πείραμα του ανθρώπου, που έκύττωζε τον ουρανόν.

Έντός όλίγου ο κύκλος των περιέργων, των έξεταζόντων μετά προσοχής τό άχανές άπειρον, ηδύρυνθη καταπληκτικώς από τό παράθυρα των σπιτιών έξεπετάχθησαν όλόασιαρες μπλούζας, ξεπλεγμένα μαλλιά, έσπύθησαν τηλεσκοπία, και όλα αυτά διατί; διότι ένας άνθρωπος, βαρυνθείς να βλέπη προς τό κάτω, έφρινε καλόν να ρίψη τό βλέμμα του και όλίγον ύψηλότερα από την χθασμάλότητα της γής.

Μά, βρέ αδελφέ, δέν έπιτρέπεται να προσηλόνη κανέννας τό μάτια του στα ύψηλά, χωρίς να κινή την περιέργειαν των άλλων;

Όχι, κύρια! Έν άπιτόπεται: όταν προσηλόνη κανέννας τό βλέμμα του εις μίαν ώρισμένην κατεύθυνσιν, ο άλλος έχει όλο τό δικαίωμα να ζητήση τον λόγον της τιοιούτης έπιμονής, διά να κορέση την περιέργειάν του. Και άκούονται οι εξής διάλογοι:

- Βλέπεις πώς κιντάζει στο παράθυρον;
- Ναι! καλέ, αυτά είναι σημάδια φανερά!
- Τι ξετσιπωσιά, Θεέ μου! μπουσινά στα μάτια μας! δέν μπορεί να την διή άλλου...

Και τό σκόλια έξακολουθούν άσετάσχατα, όρμητικώτερα έναντιον του πεσσοχού ανθρώπου, ο όποιος όλος διόλου τυχαίως έτυχε να ρίψη τό μάτια του ύψηλά!

Σε λιγάκι ή σηματοθεσία άλλάσσει: ο άνθρωπος, που έξήταζε τό ύψηλά, επαναπίπτει και πάλιν, όχι διότι βλέπει τους άλλους να τον έξεταζουν προσεκτικώς, αλλά διά τον λόγον, ότι δέν μπορεί να μένη πάντως προσηλωμένος εις ένα και τό αυτό σημείον. Ρίπτει, λοιπόν, τό μάτια του προς τό κάτω, σαν να έξεταζή μετά προσοχής την γήν.

Χίλια κεφάλια τότε και δύο χιλιάδες μάτια ταυτοχρόνως προσηλόνονται μαζί μ' αυτόν, έξεταζόντα μετά προσοχής τό χώμα.

Και άκούονται έκ ένου οι εξής διάλογοι:

- Δέν σάς τό έλεγα εγώ! κών του έφριξε από τό παράθυρο και προσπαθεί να τό σύρη!
- Κάνένα ραβασάκι!
- Έγώ τό είδα! ήταν μέσα σε φάκελλο ρού.
- Όλη ή συνοικία έχει μάθει τώρα τό άφορώνα.

τό άνύπορκτον ραβασάκι, όλοι ξεύρουν τό περιεχόμενόν του, και ο μόνος άνθρωπος, που δέν ξεύρει τίποτε απ' αυτά, είναι ακριβώς εκείνος, διά τον όποιον γίνεται τόσος θόρυβος!

Θεέ μου! πότε θα μπουή κανέννας να όρίξη τό μάτια του, όπως όρίζει τό πανταλόνι του;

ΤΕΡΠΑΝΑΡΟΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΜΕΔΑΓΙΟΝ

Όλοι τό ξεύρετε, όστε θα είναι πολύ κομικώ να σάς τό συστήσω: Είναι τό μικρό άσημένιο, μαλαματένιο ή άπλόξ έπίχρυσον κλαίσιον, τό όποιον με μιά έλευσίδα κρέματα από τον λαιμόν της κόρης, της δυσπεινίδος.

Είναι τό μεδαγιόν, τό όποιον έλκναι τό βλέμμα σας—έγιναν, άλλως τε, διά να έλκνση—είναι τό μεδαγιόν, τό όποιον ίδημοουργήθη διά να στολίξη λαιμούς και να βγάξη τό μάτια εκείνων... που τό κιντάζουν.

Αυτό είναι τό μεδαγιόν.

Τόσος άς έλθωμεν εις τον προσορισμόν του. Τόν ξεύρομεν, θα μου άπαντήσετε, τον ξεύρομεν: είναι διά να φυλάττη μέσα του την φωτογραφίαν κάποιου κεφιλημένης ύπόξεως.

Ναι, δέν τό άρνούμαι. Αυτός είναι ο φαινομενικός προσορισμός του, δηλαδή ο σκοπός, διά τον όποιον ίδημοουργήθη και ο όποιος κατέπεσαν εις τό να είναι φαινομενικός.

Ο σημερινός, ο άληθινός σκοπός του μεδαγιόν, είναι να είναι... ένοικιαστήριον.

— Ένοικιαστήριον;

Μη άπορείτε.

Όταν περνάτε ένα δρόμον, όταν βλέπετε έδω και εκεί εις τας προσόψεις των σπιτιών και τα νζάμια των δωρατιών, διά να επαναλύσετε κεί, βέβαια, όταν, λέγω, βλέπετε άπάνω εις αυτά ένα άσπρο χαρτάκι με την λέξιν Ένοικ... δέν λαμβάνετε τον κόπον να συμπληρώσετε την άνάγνωσιν.

Ένοικίατε, ότι τό σπίτι εκείνο ή τό δωμάτιον ή τό διαμέρισμα σάς προσφέρει—εις σάς ή εις άλλον, άδιάφορον—προς ένοικίασιν.

Αυτό είναι τό σύμβολον. Και είναι σύμβολον γενικόν και άλλανθαστον: έμπορείτε να έμβήτε εις τό σπίτι εκείνο, θα σάς δεχθούν και οι συμφώνισαι έμπορεί να όρχίσουν.

Άλλά θα είπητε:

— Τι σχέση έχει τό χυδαίο χαρτί του ένοικιαστήριου, τό όποιον ή θα είναι κοκοτεπωμένο ή θα έχη και τόσας άνορθογραφίας, όσα και γράμματα, ποίαν σχέση έχει τό χαρτί εκείνο με τό κομψόν, τό πολύτιμον μεδαγιόν;

Έχει και μεγάλη μάλιστα.

Προχθές και εγώ την άνεκάλυφα. Μόλις προχθές, όταν εις κάποιαν έδρομήν μου εύρέθη επί δύο ώρας άντιρυστά με μίαν κόρην τριανταδόσ άνοιξασιν.

Η κόρη αυτή ήτο κομψή, καθώς όλοι οι κυρίαί, όραια, καθώς όλοι οι ξένοι σύζυγοι, είχε και ένα μεδαγιόν κρεμασμένον από τον λαιμόν επάνω εις τό στήθος της.

Τό μεδαγιόν ήτο άνοικτόν—είναι της μόδας τώρα τό μεδαγιόν και ή καρδιάς να μη έχουν καλύμματα—και έπρόδιδε την μικροσκοπικήν φωτογενωμίαν μιάς γυναικός γράφας.

Θα ήτο ίσως ή μητέρα της ή κάποια θεία της ή, τέλος, κάποια άγνωστός της. Αυτό δέν έχει κάμμισιν σχέσηιν. Άρκει, ότι ήτο είκων γράφας γυναικός επάνω εις στήθος νεωτέρας παρθένου.

Και ή είκων αυτή μου έλεγε:

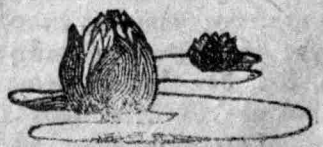
— Με βλέπεις; μένω έδω καν' άνοχήν, μένω έδω, διότι δέν εύρέθη ο άντικαταστάτης μου, μένω έδω και προφέρωμεν διά να φωνάξω με την μυστικήν, αλλά και δυνατήν φωνήν μου: «ή κόρη, που με φέρει, ένοικιάζεται, δέν έχει κάμμισιν άγάπην άρσενικήν—φανερών τουλάχιστον—άλλά την άγάπην αυτήν έπιζητεί». Ω! να έξεβρωτε τί ύποφέρω κάθε πρωί και κάθε βράδυ, όταν με παίρνη, με κρημνί και με ξεκρημνί στον λαιμόν της! Με κροσυνοβολεί σαν την γοηά Φροσάρ, που έβασάνιζε τας δύο όρφανές της: σαν να με κωτηγορή πώς δέν διελάλησα όπως έπρεπεν, ότι είναι διαθέσιμος.

Και τό μεδαγιόν έξηκολούθησεν άποτεινόμενον πάντοτε προς έμέ:

— Δυσηθίτέ με, κύρια, και είπατε να με άντικαταστήσετε: εγώ είναι της μοίρας μου να πάσω, να ξετχισθώ, να κρουραλισθώ. Μάθετε, ότι ή θέσις μου δέν είναι έδω, είναι θέσις ιδική σας. Έλαίτε να με σώσετε!

— Να έλθω; της άπήνησα: προς Θεού, δέν θα τό κάμω ποτέ. Μ' άρσσει να κλείωμαι μέσα σε κάμμισιν γυναικεία καρδιά, μα όχι σε μεδαγιόν γυναικείο.

ΒΑΛΣΑΜΙΑΝΗ

ΠΑΤΡΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(συνέχεια από σελ. 594)

— Αιό, λοιπόν, είχες να είπης; Ραμπέρ;
— Ναι, τίποτε περισσότερο!
— Ωστε, έχουν δίκαιον, είναι ένοχος;
'Ο Ραμπέρ δέν άπήνησε.
— Πηγάζει, είναι ο 'Αρθέξ, δέν θά με ξαναί-
δης ποτέ. Θά έτελέσω ό,τι σου ύπεσχέθη.
— 'Ολας τές ύποσχέσεις;
— Μόλ στα, όλας, καίρα!
'Ο 'Αρθέξ έωσαν έν βήμα προς τά έπίσω,
έπειτα έπέστρεψεν άποτόμως.
— Τήν άλήθεια! είπε, Χρήστε Ραμπέρ, έν
όνόματι τής φιλίας μας, τής άφοσίωσης, των
κοινων μας όνειρων και έλπίδων, τήν άλήθειαν!
είπέ μου, Ραμπέρ, τήν άλήθειαν!
— 'Η άλήθεια είναι, ότι σάς σέβομαι και σάς
άγαπώ, καθώς άγαπώ τό παιδί μου. 'Η άλήθεια
είναι, ότι είμαι ένας δυστοχής άνθρωπος, ό όποιος
μόνον από σάς θά τύχη συγχωρήσεως, ή άλήθεια
είναι, ότι ποθώ να πεθάνω και ότι ή ζωή αύτή,
ή μισοσβεσμένη λαμπάδα τής ύπάρξεως που μου
μένει, με βαρύνει και με πνίγει. 'Η άλήθεια
είναι, ότι θά πέσω πιστός εις τά κερδιά μας όνειρα
και ή τελευταία παράκλησίς μου, πριν πάσει τό
κεφάλι μου, θά είναι αύτή: «Προτού με καταρα-
οθήτε, περιμείνατε!»
— Περιμείνατε..., είπεν ο 'Αρθέξ.
Παρά τήν όμολογίαν του ανθρώπου, άκείνου,
έφαινετο εις τόν Πασχάλ 'Αρθέξ, ότι έβλεπε διά
τελευταίαν φοράν όχι ένα δολοφόνον, άλλ' ένα
μάρτυρα!

'Υπήρχε μέσα εις τήν μεγάλην πρωτεύουσαν
μία μητέρα σπινθηρομένη, άπαρηγόρητος καθώς
ή βιβλική Ραχήλ, ή όποία ήτο βυθισμένη εις τές
θλιβεράς τές σκέψεις, μόνη, ένφ ή τιμωρία έπλη-
τε διά του θανάτου τόν Χρήστον Ραμπέρ.
'Η κ. Λαβεργόσα έμαθε τήν καταδικήν του άν-
θρώπου άκείνου, έσήκωσε τήν κεφαλήν, δύο δά-
κρυα πικρά και μεγάλα έβρεξαν τα μάτια της
και είπε:
— Ναι..., καταδικασμένος! με αυτό θά μου
δώση πίσω τό παιδί μου;
Και αύτή άπίσης έξεπλήγη, καθώς ο 'Αρθέξ,
από τήν έξαιφείδιαν όμολογίαν του κατηγορου-
μένου. 'Η κυρία αύτη—πράγμα παράδοξον—είχε
πιστεύσει εις τήν διαμυστηρίαν του Ραμπέρ, όταν
διά πρώτην φοράν τόν συνήνεσε κατά τήν ήμέ-
ραν τής πανθίμου άντιπαρραστάσεως.
'Η κ. Λαβεργόσα όχι μόνον είχε κλονισθή,
άλλά πεισθή κυριολεκτικώς από τόν τόνον τής
ύπερτάτης άληθείας, τής σχεδόν άγρίας, τήν
όποίαν ο δεστυχής Χρήστος ύπεστήριξε τότε και
με τήν βοήθειαν κάποιου μαγνητικού ένστίπτου
παραδόξου είχε φαντασθή, ότι κάποια παρεξή-
γησις και παραπλάνησις τής δικαιοσύνης συν-
έβαινε.
Και τώρα, πρό τής σημερινής όμολογίας του
Χρήστου, ή καλή άκείνη κυρία, όσοι έπέπληξεν
έαυτην διά τήν τότε άπιστίαν της,
— 'Ητο, λοιπόν, αυτός!... διανοήθη, και όμως
ή φωνή του με είχε τότε παραπείσει!
Και έβυθίσθη εις βαθύτεραν άκόμη θλίψιν,
διότι είχεν άφασθεί να πιστεύση εις μίαν φάινωμε-
νικήν τιμωρία. Και ως διά να ζητήση συγγνώμην
από τόν υιόν της διά τήν άπάτην της άκείνης,
έπήγεν εις τόν τάφον του, εις τό νεκροταφείον
τής Μονμάρτρ, και εκεί γονατιστή άπηυθύνετο
προς τήν ψυχήν του:
— Θά με συγχωρήσης, λοιπόν, Παύλε μου...
Θά σε έδικήσουν, θά σε έδικήσουν!
'Όσον άφορῶ έμείναν, τόν όποιον ο νόμος

έπλητεται ως δολοφόνον του Λαβεργόσα, ούτος, βέ-
βαιος, ότι διά τής θυσίας του! σώζει τό παιδί του
από τήν πτώχειαν, βέβαιος άκόμη, ότι θά άπ-
έφυγε τήν λαιμητόμον διά του δηλητηρίου, είχε
βυθισθή εις μίαν άλλόκοτον χαράν.
Τού έφαινετο, ότι είχε θίξει τόν σκοπόν όλης
τής ζωής του. 'Ελησμόνει τήν φυλακήν, τούς δι-
καστάς, τήν καταδικήν του. 'Ητο βεβαίως εκθεο-
μία παθολογική φοντασμαγορία, άσθενικόν ένει-
ρον άτελειωτον. Δι' αυτόν ή μόνη πραγματικό-
της ήτο αύτή: ο μικρός του 'Ιάκωβος θά έγι-
γνετο πλούσιος! Τού έφαινετο, ότι τά πλούτη
έπεινα του παιδιού του εις αυτόν δέν έσταιχίζον
τίποτε.
'Η φθίσις, άλλως τε, προχωρήσασα έπισοθητώσ,
του είχεν έμβάλει ένα χαρακτήρα ήμερον. Τού
έφαινετο, ότι ή ασθένεια έφευγεν, ή ήσυχία ήτο
πλήρης δι' αυτόν, δέν είχε πλέον βήχα και αι-
δυσάμεις τιν άκόμη του έφαινετο, ότι έπανήρ-
χοιτο.

(άκολουθεί)

ΠΡΟΛΗΤΑΙ ή ξυλική οικίας έν Φαναριῳ, μεταξύ
Βουλγ. εκκλησίας και Κιοπου Μπαση.
Πληροφορία: Πέραν, Ρούμηλη χάν, 26.

Διά Παθολογικά και Παιδιατρικά νοσήματα
ο Ιατρός του Νοσοκομείου 'Ιερμία
και του 'Ασύλου των Μητέρων

Γ. ΜΟΣΧΟΣ

δέχεται έν τῇ οικίᾳ αὐτοῦ, Ταρλάμπση, Κερ-
σετζή, 27, καθ' έκάστην, από τας 2—4 μ. μ.
Τους άπόρους δωρεάν, έν τῷ Νοσοκομείῳ, Τρίτην
και Πέμπτην, 9—10 π. μ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΜΑΙΡΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

(συνέχεια από σελ. 602)

'Ηκολούθησε τά ίχνη έμείνα μέχρι τής όχθης
ένός ποταμού. Είχε πλέον ξημερώσει και διεύρινε
κάθε επί του άργιλώδους έδάφους τής όχθης τά
ίχνη μικρού γυναικείου ύποδήματος. Αυτό τό
γυναικείον πόδι τό άνεγνώρισεν, ήτο τής Μαίρης.
'Ο Βικοντεσάκα έξάπαντος τήν είχεν άποσπάσει
από τά κέρια του Φαγιαλ, άλλα του τότε τήν
ώδηγε; τά βήματά των ήκολούθουν διεύθυνον
άντίθετον προς τόν δρόμον του έρυχείου. Διατί;
Πώς; ήτο, λοιπόν, έδικήσις τής Ναισά διά να
άπαλλαγῆ από τήν αντίζηλόν της; Αυτή ή νεαρά
άγρία ήσθάνετο, ότι είχε τό δικαίωμα να πράξη
κατά τόν τρόπον αύτιόν; τούτο δέν ήτο άσφαλώς
ίδιον του χαρακτήρος της. 'Ο 'Ερρίκος ήρχισε να
άμφιβάλλη. 'Υπάρχουν και άλλοι 'Ινδοί, έκτός των
Σιοθ εις τήν χώραν, ύψηλον εις τό έρυχείον
και άλλοι γυναίκες, έκτός τής δ. Λόουελ.
— 'Εχω ταραγμένο τό μυαλό μου, έσέφθη ο
νεός.
Και όμως έξηκολούθησε τόν δρόμον του και
έρρίφθη εις τόν ποταμόν. 'Επανεθρον εις τήν αντί-
περαν όχθην τά αυτά ίχνη των Ινδικών ύποδημά-
των και ήρχισε πάλιν να τά πικρακολουθῆ. 'Αλλά
ο κόπος και ή πείνα τόν εξητάγκασαν να σωμα-
τήση. 'Επεσε παρά τόν κρημόν ένός δένδρου και
άπεκοιμήθη. Περί τό μεσημέρι, άν και πεινών,
έξηκολούθησε τήν πορείαν του. 'Εφόσον έπροχώ-
ρει, θάμνοι προσατάως κοπένας έπρόβηλλον πρό
αυτού· οι άρπαγες τής κέρης, όποιουδήποτε και άν
ήσαν, φαίνεται, ότι δέν είχον προχωρήσει πολύ.
'Η νύξ ήλθε και μετ' αύτης τό σκότος, τό όποιον
έμπόδιζε τόν 'Ερρίκον να διακρίνη τά ίχνη. Περι-
έμνε τήν ήμέραν και χωρίς να τόν μέλη διά τήν

ομίχλην, ή όποία διεπέρα με τήν ύγρασίαν τά
ένδύματά του, χωρίς να άνησυχῆ διά τές άρκετους,
των όποιων ήκουε τούς βρυχηθμούς, ούτε τά φεί-
δια, τά όποια διεύρινε κατά τόν δρόμον του, έξ-
ηπλώθη επάνω εις μίαν πλαταιά πέτρα και έκοι-
μήθη.
'Επανεθρῆσε τήν πορείαν του τό πρωί άμα τῆ
άνατολή, καθοδηγούμενος από τούς κομμένους
κλάδους των θάμνων, διεύρισε έν άρκετά μεγά-
λον ρεύμα κολυμβών, άλλα εις τήν άνευκρυνήν
όχθην έχασε κάθε ίχνος. Οι 'Ινδοί είχον αναβῆ ή
καταβῆ τόν ποταμόν με βάρκαν; Πώς να τό μεν-
τεύση; 'Εν φέλλον, τό όποιον είχεν άποκόψει ή
κόπη και τό όποιον του είχε φέρει τό ρεύμα, του
άπέδειξεν, ότι αι λέμβοι είχον άκολουθήσει τόν
άντίθετον δρόμον του ρεύματος. 'Ο 'Ερρίκος
ήκολούθησε τήν όχθην έν τούτοις, ήναγκάσθη να
κάμψη πολλές περιστροφάς, ένακα τής άνωμα-
λίας τής άκτής και τούτον άπεμακρύνθη, όστις
έχασεν από τά μάτια του τόν ποταμόν και έβρά-
διζε κατά τόχην.
Τήν ήμέραν άκείνην ο Βικοντεσάκα έφθανε εις
τό χωρίον τής παλαιάς άρχημου και παρουσιάσθη
παρευθύς εις τήν 'Αραβέλλαν. Αυτή, άφου ένε-
χρίσθησαν επανειλημμένως να φύγη και πάντοτε
προσέκοιτο εις τήν άγροπνον έπιτήρησιν των
φρουρών της, είχε περιπέσει εις είδος βαθείας
μελαγχολίας.
Εύρίσκειτο, λοιπόν, υπό τήν έπίδρασιν τής στε-
νοχωρίας άκείνης και τής όργης, τήν όποιαν,
άλλως τε, δέν προσεπάθει να κρύψη, ότι έδέχθη
τόν άρχηγόν των Σιοθ.
— 'Από που έρχεσαι; Στοιχηματίζω, ότι τίποτε
δέν έπαυες διά να με έξυπηρετήσης.
'Ο Βικοντεσάκα έμειδίασε και ήρχισε να τής
διηγῆται τά κατορθώματά του, τήν κατάληψιν
του έρυχείου και έτελείωσε τήν διήγησιν του,
άναφύρων τήν ύπόσχεσιν του 'Ερρίκου του να
νυμφευθῆ τήν Ναισά.
— 'Όπως συμβαίνει πάντοτε με σε, σε γέλασε
μιά φορά άκόμη!
— 'Ενα μόνον πρόσωπον έζητήσε να με πορι-
τεύση και αυτό τό έτιμώρησε.
— Ποιο είναι αυτό

— 'Εκείνη, που ήθέλησε να σκοτώσῃ τήν ώραίαν
κυρίαν μου.
— 'Η δεσποινίς Λόουελ;
— Μάλιστα.
— Τήν έσκότωσες; έφώναξεν ή 'Αραβέλλα με
χαράν, τήν όποιαν δέν κατέρχοντο να συγκρατήση.
— 'Οχι! επειδή όμως ήσάλει να μάς έμποδι-
ση όλα τά σχέδια, τήν ήρπασα και τήν έφερα.
— Είναι έδώ;
— Ναι, και φυλάττεται εις τήν σκηνήν μου.
— 'Αδυνα ύπερηφανεύεσαι, δέν θά έτολμούσες;
ποτέ...
— 'Ελα να τήν ιδῆς.
'Η 'Αραβέλλα ήκολούθησε τόν Σιοθ και έπήγε
να βεβαιωθῆ περί τής άληθείας.

(άκολουθεί)

ΟΙΚΟΣ ΣΑΜΑΡΙΤΑΙΝ

Μεγάλα φθασίματα νεωτερισμών διά τό θέρος.
— Μοδέλα των καλλιτέρων έργουσιών Βιέννης.
— Φόρμαι από ψάθαν «Τυγκάλ» εις όλα τά χω-
ματα.—Πλουσία συλλογή άιθέων και γαρνιτουρ
διά καπέλλα.
Μεγάλη 'Οδός Πέραν:
421—παραπλεύρως τής Σάντα Μαρία—421
328—άπέναντι του Σάν 'Αντόνιο—328

Η ΠΡΟΕΣΠΕΡΙΣ

ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ «ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ»

Είς μίαν ὀλησμόνητον ἑαρινήν ὑπαίθριον ἑορτήν συνεκέντρωσε τὸν καλλίτερον παρ' ἡμῖν κόσμον ἢ τόσον εὐεργετικῶς δρῶσα ἀδελφότης «Ἅγιος Μηνάς», ἡ ὅλως δωρεάν προσφέρουσα καθ' ἑκάστην θεομὴν μεσημβρινήν τροφήν εἰς 200 μαθητὰς καὶ μαθητρίδας ἀκόρους.

Ἡ ἑορτὴ διεξήχθη εἰς τὸν κήπον τῆς μεγάλης οἰκίας τῆς Ὁθωμ. Τραπεζῆς ἐν Ἅγιῳ πασῶ, ὅστις καὶ λίαν φιλοκάλως εἶχε διακοσμηθῆ.

Ἀπὸ τῆς 4 μ. μ. ὥρας κόσμος ἐκλεκτὸς ἤρχισεν νὰ συναρῆ. Ματαξὺ τῶν προσελθόντων διακρίνοντο ἡ Α. Υ. ὁ Μ. Βεζύρης Ταλατ πασῶς, ἡ Α. Ε. ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν Δεζαβιτ βέης, ὁ πρεσβυτὴς τῆς Γερμανίας κόμης Μπερυστόρφ μετὰ τῆς εὐγενεστάτης πρεσβείρας, ἡ πρέσβειρα τῆς Αὐστρίας μαρκησία Παλαβιτσινὴ, ὁ πρόεδρος τῆς Σουηδίας Δ' Ἀγκασθέρι, ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς Χουσεὶν Τζαχίτ βέης, ὁ συνταγματάρχης Χέρβαρ, ὁ κόμης Βάλβουρ, ὁ Νουρὴ βέης, ὁ Σαμπὴλ βέης καὶ ἄλλοι πολλοί.

Τοὺς προσερχομένους ὑπεδέχοντο αἱ κυρίαὶ καὶ αἱ δεσποινίδες τῆς ἀδελφότητος, περιποιητικῶτα καὶ καθ' ὅλα καὶ εὐγενέσταται. Κατὰ τὴν εἰσοδὸν διὰ τὰ εἰσιτήρια ἐπιστάται ἡ κ. Κλεοπάτρα Παπαρρούση μετὰ τῆς κ. Ἰουλίαν Οἰκιάδου. Εἰς τὸ ψάρευμα ἡ κ. Σινιδσογλου, εἰς τὰ ἀλογάνια ἡ δ. Σταύρου, εἰς τὴν σαμπάνιάν αἱ κυρίαὶ Φὸν Ἄπεν, Γκέρσον καὶ Λοράνδο. Εἰς δὲ τὰ τραπεζάκια τοῦ τείου αἱ κυρίαὶ Καλουθῆ, Γαβριηλίδου, Σαυλίτου, Ζαφροῦδου, Ἀγγελίδου καὶ Πασχαλίδου, βοηθοῦμεναι ὑπὸ τῶν δεσποινίδων Πορτοκάλου, Ἀποστολίδου, Τσιτσιπούλου, Μανροπούλου, Λομβάρδου, Φιλικῶ, Ἀργύρογλου, Κιουπλιάν, Παντζίρη, Ζυγομαλά, Ζανέτου, Γιάννοβιτς, Σαραντασηκλιωτάου, Ζαρχαλῆ, Οἰκιάδου, Χριστοφορίδου καὶ Βασιλιάδου, τὴν δ' ὅλην ἐποπτείαν εἶχεν ἡ κ. Ἀγλαΐα Κάβταλη, πρόεδρος τῆς ἀδελφότητος.

Εἰς τὴν εἰσοδὸν ὡς εἰρηγητῆς ἐδοῆθη τὰς κυρίας ὁ ἀκάματος γραμματεὺς τῆς ἀδελφότητος κ. Στ. Νεόκομος.

Ἡ ὅλη ἑορτὴ, διακριθεῖσα διὰ τὸ ἀριστοκρατικόν, τὸ εὐγενὲς καὶ τὸ ἀβίαστον τῆς διεξαγωγῆς τῆς, ἐπεσφραγίσθη δι' ὑπαίθριον χορὸν, ἀπέφθερε δὲ εἰσπράξεις πολὺ γενναίας. Τοσαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἀφθονία τῶν δωρηθέντων ὑπὸ τῶν κυριῶν γλυκυσμάτων, ὅστε ταῦτα ἐπερίσσευσαν καὶ διανεμήθησαν κατὰ τὸ γένημα εἰς τοὺς πτωχοὺς τροφίμους τῆς ἀδελφότητος.

Εἰς τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας τοῦ συσσιτίου τοῦ «Ἁγίου Μηνά».

Δίς καὶ τρίς εὐλογημένα
τὰ φτωχόπαιδα δεκτικά,
ποῦ στήν γῆ αὐτῆ περμιμένα
σὺν τὰ μαραμμένα κρήνα,

Βρίσκοντε δροσιὰ ἁγιασμένη
ἀπὸ χίρρα σπλαχνικὰ
κι' ἀνασαίνοντε τὰ καυμένα
μὴ προῆ εὐγενικὰ.

Ἁγιασμένη θεία χέρι
εὐεργετικῆς δροσιᾶς
σὲ ὄρατο περιβόλι
μαγεμμένης χλωροσιᾶς,

Τοῦ Μαγιοῦ δροσιᾶτο ἁγίρι
τὰ φυσῶ καὶ τὰ δροσιζέι
μ' ἕνα ἁγιασμένο χέρι,
ποῦ ὁ Θεὸς τοὺς τὸ χαρίζει.

Σεῖς, ἱέρειαι τοῦ Πλάστου
τοῦ καλοῦ μας, σπλαχνικῆς,
σεῖς, καρδιὰς χρωσοντυμένες
καὶ πολὺ εὐγενικῆς,

Γιὰ φτωχὸ κάθε παλμὸ σας
κι' ἡ ἀγάπη σας μαζί
δίνει ὄρμη στήν Οἰκουμένη
νὰ γυρίσῃ... καὶ νὰ βῆ!...

KIMON MPELAKAS

Ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης Σάρδεων

ΜΙΧΑΗΛ ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ

Σχολάρχης τῆς Μεγ. τοῦ Γένους Σχολῆς.

Ἀὔριον ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Παναγίας Καφατιανῆς ἐν Γαλατῶ τελεῖται τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Σάρδεων κυροῦ **Μιχαὴλ Κλεοβούλου**.

Ἡ Ἐφορὶα τῆς Πατριαρχικῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς ἔγνω νὰ τιμῆσῃ καθηκόντως τὸν σοφὸν αὐτῆς Διευθυντὴν, ὅστις ἐπὶ τριακονταετίαν περίπου διηύθυνε τὸ ἰδιόρρυθμον ἐρυθρόχροον τέμενος τῶν Μουσῶν ἐν Φαναρίῳ.

Καὶ ἡ τιμὴ αὐτῆ ἦτο ἐπιβεβλημένη, διότι ὁ ἀειμνηστος **Μιχαὴλ Κλεοβούλος** ἦτο πρᾶγματι ταμεῖον ἀρετῶν καὶ πηγὴ ὠφελείας διὰ τὸν κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον πλησίον αὐτοῦ.

Ὁ σεμνὸς καὶ ἀπείρητος ἱεράρχης, ἀν δὲν ἀνεδείχθη πρότυπον αὐστηροῦ καὶ ἐπιβλητικοῦ διευθυντοῦ, ἐγένετο ὁμοῦς τύπος ἐναρέτου καὶ φιλανθρωποῦ Μητροπολίτου, ὅστις ἐκ τῆς πνευματικῆς Μητροπόλεως, ἦν θεαρέστως καὶ ἀνευ ἐρίδων ἐποίμανεν ἐπὶ τριακονταετίαν, ἐξέλεγε τὰ πνευματικά του τέκνα, ἅτινα συνστήρει καὶ ἐσπούδαζε διὰ νὰ τ' ἀποδώσῃ εἰς τὴν κοινωνίαν πάνοπλα, ἐν πάσῃ αὐτῶν τῇ πνευματικῇ ἀναπτύξει.

Εἰς ὀλίγους ἐκ τῶν γνωρισάντων τὸν **Μιχαὴλ Κλεοβούλου** θὰ εἶναι γνωστὸν τί τῷ ἐστοίχιζεν ἡ θυσία αὐτῆ.

Ὁ ἀλτρουϊστὴς φιλόανθρωπος, ἐκ τοῦ γλίσχρου περισσεύματος κατ' ἀρχάς, ἐκ τοῦ ὑστερήματός του μετὰ ταῦτα, διὰ τῆς δημιουργίας χρεῶν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ βίου του, ἐξηκολούθει τὴν κατ' ἐξοχὴν φιλόανθρωπον δρασίν του.

Πράγματι δὲ κατ' ἐξοχὴν φιλόανθρωπος δρασὶς εἶναι ἡ ἐκπαίδευσις νέων, δι' ὧν ἀναζωογονοῦνται ὀλόκληροὶ οἰκογένειαι καὶ δημιουργοῦνται ἐνάρετοι οἴκοι.

Καὶ τὴν εὐεργεσίαν του αὐτὴν τὴν ἐξετέλει κατὰ τὸν πρακτικώτερον τρόπον, ζῶν καὶ παρακολουθῶν τοὺς καρποὺς τῶν δένδρων, ἀπερ αἱ ἰδίαί του χεῖρες ἐφύτευσαν.

Ἠπλοποίησεν οὕτω τὰ πράγματα, ἀπελάκτισε τὰς διατυπώσεις καὶ τοὺς ὄρους, περιεφρόνησε τὰς πολυσελίδους διαθήκας καὶ τοὺς

βαιδάλους τῶν ὄρων αὐτῶν, ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὰ ἰδεώδη τοῦ ἀμφιβόλου μέλλοντος, ὅσῳ καὶ ἀν ἠδύνατο νὰ τὰ ὑπολογίσῃ καρποφορώτερα, καὶ εἶχε τὴν πρακτικότητά νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καλὸν ζῶν καὶ ἐν τῇ ταπεινῇ του ἀφανείᾳ.

Ἐπὲροχον μάθημα πρακτικότητος καὶ μετριοφροσύνης, ἰδεώδης ἀφιλοχρηματία, ἀπροσπέλαστος χριστιανικὴ τελειότης!

Τοιοῦτοτρόπως οἱ ἐπιζῶντες σύγχρονοί του, καὶ ἰδίως οἱ πολυπληθεῖς εὐγνώμονες μαθηταὶ του, θὰ διδαχθῶσιν ἐκ τῆς ἀοράτου φωνῆς, ἦν ἀναδίδει τῶρα ὁ νοπὸς τάφος του, τὸν ἀλτρουϊσμόν, τὴν αὐταπάρησιν, τὴν αὐτοθυσίαν, τὴν ἀσυμφεροντόλογον πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην, ἧς τόσα δείγματα τρανὰ ἔσχεν ἀπὸ τὸν ἀείμνηστον ἢ κοινωνία μας.

Καὶ λυποῦμαι κατάκαρδα, ὅταν ἀναλογισθῶ, ὅτι ἡ Σχολὴ θὰ εὖρη, ὡς εὖχομαι, τὸν ἀντικαταστάτην του, ἢ κοινωνία ὁμοῦς καὶ ὁ μαθητικὸς κόσμος δὲν θὰ ἀναπληρώσῃ ταχέως τὸν **Μιχαὴλ Κλεοβούλου**, διότι ὁ διάδοχός του, ὑπ' ὧν οὗτος ἐνεφορεῖτο χριστιανικῶν ἀρχῶν, δὲν ἀναφαίνεται ἀκόμη εἰς τὸν ὄριζοντα τῆς αὐτοθυσίας καὶ τῆς εὐεργεσίας.

ΔΙΚΑΙΟΚΡΙΤΗΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

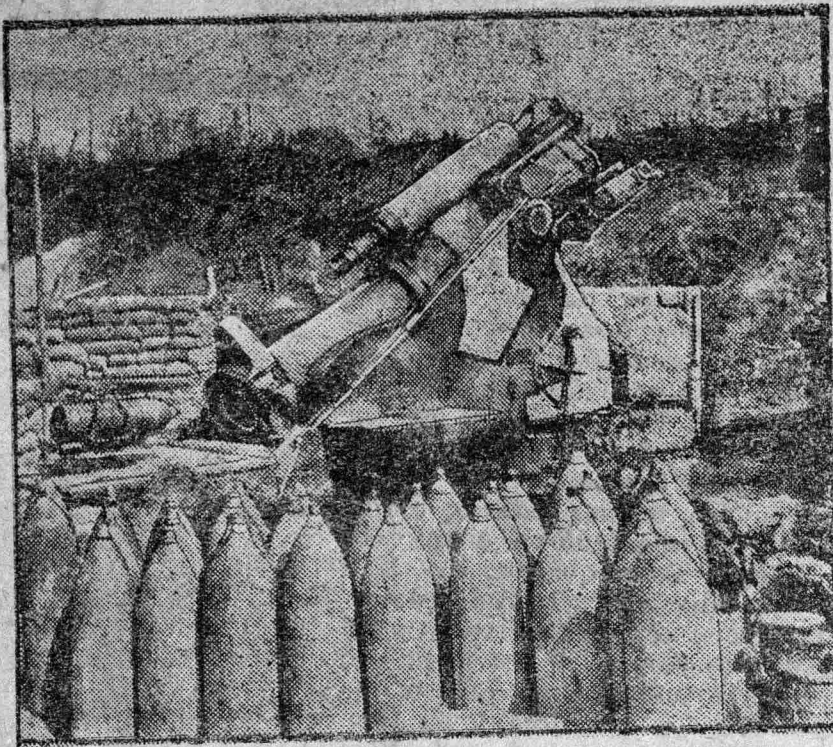
Παρασημοφορία. — Ἡ Α. Ε. ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου τοῦ Τύπου Χικμέτ βέης, ἡ τόσον συμπαθῆς αὐτῆ φυσιογνωμία, ἡ διακρινόμενὴ διὰ τὴν ἐμβρίθειαν καὶ τὴν ἱκανότητα, μεθ' ἧς χειρίζεται τὰ λεπτὰ καθήκοντα τῆς ὑψηλῆς του θέσεως, διὰ νέας ἐπαξίας περιεβλήθη τιμῆς. Ἡ Α. Α. Μεγαλειότης ὁ Σουλτάνος τῷ ἀπένευσε τὸ παράσημον Μετζητιέ β' τάξεως. Ἀπευθύνομεν καὶ ἡμεῖς πρὸς τὸν ὀτρηρὸν ἄνδρα τὰ θερμά μας συγχαρητήρια.

Γάμοι. — Τὴν Κυριακὴν 29 Ἀπριλίου ἐν εὐρεὶ κύκλῳ ἐτελέσθησαν ἐν τῇ Tentonia οἱ γάμοι τοῦ καλλίστου καὶ σεμνοῦ νέου Χρήστου Ν. Πολυχρόνη μετὰ τῆς χαριστάτης καὶ πολυθελήτρου δ. Κατίνας Ἀγγελοπούλου. Τοὺς νυμφικοὺς δακτυλίους ἀντήλλαξεν ἡ κ. Σαφῶ Στάθη, τοὺς δὲ στεφάνους ὁ κ. Πέτρος Στάθης, ἐγγυηθέντες οὕτω διὰ τὰ ἐνδομύχως ἀντιπάλλοντα εὐγενῆ ἀμοιβαῖα αἰσθήματα τῶν νεογύμων, εἰς εὐεὶ εὐχόμεθα τὸν βίον ἀνθρώπου καὶ εὐδαίμοια. — *

Ἐπέτειος γέμων. — Ἀλησμόνητον ἑορτὴν ἤγε τὴν Παρασκευὴν 27 Ἀπριλίου τὸ ἀρμενικὸν ζεῦγος Ν. Ἀλιζόγλου, ἑορτάζον τὴν πενταετὴν ἐπετηρίδα τῶν γάμων τε. Εἰς τὰς εὐχείας καὶ πλουσίως διακοσμημένας οἰθάλας τοῦ φιλοξένου εἴκου ἡ κ. Ἀλιζόγλου, μετὰ τὴν κομψοτάτην ἀμφίεσιν τῆς φοῖ μετὰ τὴν διακρίνουσαν αὐτὴν προσήθειαν, καθὼς καὶ ὁ κ. Ν. Ἀλιζόγλου ἐπιδοσιωδέστατος, ὑπεδέχοντο πάντας τοὺς φίλους, εἴτινες προσήρχοντο, ὅπως ἐκφράσωσι τὰς εὐχαιρῆς εὐχὰς των. Τὴν ὅλην συγκέντρωσιν διέκρινεν ἀδιάπτωτος φαιδρότης καὶ περιποίηση μοναδική, ἐπισημειωθεῖσα διὰ παραθέσεως πλουσιωτάτου γέματος, καθ' ὃ ἐρρεῖσεν ἀφθονον τὸ νέκταρ. Ἡ ἐσπερὶς παρατάθη μέχρι τῆς 4ης πρωινῆς ὥρας, κατ' αὐτὴν δὲ εἰ κύριοι Κῶνσταντ. Ἀδριαντιδῆς, Κοσμάς Ἀλιζόγλου καὶ Ἡλίας Ἀθάνατος ἀπήγγειλαν χαριτωμένους μοιολόγους, συντελέσαντες εἰς ἐπαύθειαν τῆς τῆς ψευδος τῶν προσελθόντων, οἵτινες ἐκ τῆς ὅλης ἑορτῆς ἀπεκόμισαν τὰς ἀρίστας ἐντυπώσεις, ἀποχωρήσαντες καταθροισασμένοι. — Π. Σαρχῆς.

Ο επιτυχών την διάβασιν του Λύσλοχαγός Τρέμπιγκ.

Καταληφθεῖσα ἀγγλική πυροβολοχία και ἀποθήκη πολεμοφοδίων.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΣΤΗΛΗ

ΑΠΟ ΠΡΥΜΝΗΣ ΕΙΣ ΠΡΩΡΑΝ

Οι συντάκται του «Απ' Όλα», εύχονται προσκλήσει τών διευθυντιών αυτού, εξεδροισμον την παραλθοῦσαν Κυριακήν μέχρι Χάλκης, δια να καταστούν, κατὰ την έκφρασιν του «Υποκόπανου», πλέον χαλκέντεροι, ἀναπνεόντες δωρεάν ἀέρα, πολύ διάφορον ἐκείνου, τόν ὁποῖον ἀναπνεύουν εἰς τὰ ἀποπνευματικά γραφεῖά των.

Τὴν εὐθύνην τῶν ἐξόδων ἀνέλαβεν ὁ κ. Ἀριστόβουλος, και ἐγενεῖν ὑπεύθυνος και τῆς ἐκδρομῆς, ἀφοῦ εἶναι ὑπεύθυνος και εἰς τὸ φύλλον.

Τὴν εὐθύνην τῆς καταναλώσεως τοῦ ψητοῦ, τῶν γιαλαντζῆ κολμάδων, τῶν ἀγῶν, τῆς τσιροσαλάτας και διαφόρων ἄλλων θελεξιαφυγγίων, ἀνέλωβα ἐγώ, καθὰ δὲ ὁμολογοῦν ὅλοι οἱ παρευρεθέντες συνάδελφοι, ἡ ἐκλογή μου ἦτο πλέον ἡ ἐπιτυχής, διότι κατέρωθσαν τὰ μεῖνουν ὅλοι νησιεῖς, ἐνῶ ἐγὼ κατεβρόχθισα και τὸ τελευταῖον ψυχίον τοῦ ὄρου!

«Ἄν σ' ἀρέσῃ, μπάριμπα Λάμπρο, ξαναπέρν' ἀπὸ τὴν Ἄνδρο».

Παρατρέχω τὰ συμβάντα τῆς ἐξοχῆς, και περιορίζομαι εἰς τὰ ἐπισημὰ τὰ ἀπὸ πρῶμης εἰς πρῶραν τοῦ ἀεροπλοίου.

Ὁ κ. Κοβαλιέρης μὲ ἕνα μάτσο χαρτιά στὸ χέρι, κρατεῖ σημειώσις διὰ κἀκείαν κνοφορουμένην «ἐντύπωσιν».

— Καὶ ποῖαι εἶναι αἱ ἐντύψεις σας; τὸν ἐρωτῶ.

Δὲν μοῦ ἀπαντῶ τίποτε, ἀλλὰ βυθίζει τὰ μάτια του μέσα στὸ ὀλογάλαζον χάς τῆς... θαλάσσης' ποροφῆζαλα.

— Αὐτὰ περνᾶνε σὲ μίνα, ἀδελφέ, παῦ θέλεις νὰ μοῦ κἀνῆς τὴν μαρζέλ Νιτοῦς; Για πῆς μου: θαυμάσεις τὸ γαλανὸν τῆς θαλάσσης ἢ τὸ γαλανὸν τῶν ματιῶν τῆς πλοῖνῆς σου; Τέλος πάντων, ἐπωφελήσου ἀπὸ τὴν ἀπουσίαν τῆς θείας σου! Σαῦ ὀρκίζομαι, ὅτι δὲν θὰ πῶ τίποτε καί, καθὼς βλέπεις, τῆρῶ ἀσπρηῶς τὸν λόγον μου.

Ἐν τῷ μετοξὺ μίτην ἀναζητῶ τὸν «Θύμον» Τί διάβολο! μήπως ἐθύμωσε, διότι πλάι του ἔδωκαν ραντεβου ὅλες ἡ κακομοῦτσουτες;

Μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας κατορθῶω νὰ τὸν ἀνακαλύψω χάσκοντα πρὸ μιᾶς λευκῆς χειρῆς, κρατύσης ἀλεξήλιον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔλλειπεν ἐν φύλλον ὑφάσματος!

— Τι ἔσασθε, ἀδελφέ! δὲν πιστεύω νὰ ἀισθάνεσαι ποιητικὰς ἐξέφσεις μπροστὰ σὲ μια ὀμβρέλλα τρύπια!

— Ἔτσι ἤθελα νὰ βλέπω τὸν οὐρανὸ μ' ἀρέσαι ἡ ὀμβρέλλα αὐτὴ ἡ πληγωμένη, διότι μοιάζει τὴν πληγωμένη μου καρδιά! Ὡ! ἀφῆσέ με, ἀγαπημένη μου, ἀκουμπῶν τὸ κεφάλι μου στὸ κεφάλι σου, νὰ βλέπω τ' ἄστρα ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν ὀμβρέλλα σου! ...

Εἶδα τὴν γυναῖκα μὲ τὴν τρύπια ὀμβρέλλα νὰ ἐρῶγγ μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἀπάθειαν κολοκυθόπορον, και ἐλοπήθην κατὰκαρδα τὸν τόσον λυγισμόν τοῦ θυμοειδοῦς Θύμου!

Μία σπαρακτικὴ φωνὴ μὲ ἀναγκάζει νὰ ἐγκαταλείψω τὸν Θύμον και τὰ στραφῶ πρὸς τὰ ὄρια. Βλέπω τὸν κ. Ἀριστόβουλον, κοπτόμενον και ἀπαρηγόρητον.

— Τί τρέχει, ἀδελφέ;

— Φοβερόν! φοβερόν! μοῦ λέγει.

Και μὲ τὸν δάκτυλον μου ἰθαίκεται τὴν ἀπόστασιν, ποῦ μὲς ἐχώριζεν ἀπὸ τὰ γραφεῖα τοῦ «Απ' Όλα».

— Καὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ κἀμω τίποτε! Ἄν εἶχε τοῦλάχιστον τηλέφωνον;

— Μά, γιατί ὅλα αὐτὰ σὲ παρακαλῶ!

— Βρὲ ἀδελφέ, ἐξέχασα μὲ...

— Μπουτίλια ντούζικο; αἱ! τί νὰ γείνη;

— Ἐξέχασα νὰ σημειώσω...

— Κἀποια ἀγορᾶ; τὴν σημειώνεις κατόπιν.

— Ὁχι, ἀδελφέ! ἐξέχασα νὰ σημειώσω μίαν τελείαν! γιὰ φαντάσου νὰ ἐκτοπωθῆ τὸ φύλλον χωρὶς τὴν ἄνω τελεία! ὦ! μὰ αὐτὰ εἶναι ἀνυπόφορον!

— Καλά, μὴ στενοχωρησαι! τὸ ἐρχόμενο φύλλον τὸ βγάξουμε μὲ περισσότερες ἄνω τελείες και ἔτσι τελειῶνει και αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις.

Ὀλίγον παρακάτω βλέπω τὸν «Υποκόπανον», συζητοῦντα ζσηρῶς ἄν πρέπη τὰ πανῆτα νὰ θεωροῦνται ὡς ἄεσμα και νὰ καταλαμβάνουν θέσεις, καθ' ἣν στιγμήν οἱ ἐπιβάται στέκουν στὸ πόδι.

Μία κυρία ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ «Υποκόπανου», λέγουσα, ὅτι τὰ πανῆτα σήμερα ἀντιπροσωπεύουν ὄξιαν ἴσην, ἄν ὄχι και ὑπερτέραν τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ «Υποκόπανος» διαμαρτυρεῖται και ζητεῖ θέσιν.

— Ἔσεῖς, λέγει ἡ κυρία θυμωμένη, τὸ πᾶτε κατὰ τὴν παροιμίαν: δός μου κυρὰ τὸν ἄνδρα σου και πᾶρε σὺ τὸν κόπανο!

— Τὸν «Υποκόπανο», παρακαλῶ, προσθέτει ὁ

ΒΟΥΡΔΟΥΛΕΥΣ

Υ. Γ.— Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐρχόμενο.

Α' ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ
ΘΩΜΑΝΙΚΩΝ ΔΑΝΕΙΩΝ

Μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς
Παρασκευῆς 4 Μαΐου
ἐγένοντο ἐγγραφαὶ λιγῶν

5,967,880.

ΜΕΣΙΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Ι. Γ. ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ Ι. Σ. ΑΣΣΑΝΗΣ

Ὁμῆρ Ἀμπίτ γὰν, 14 bis (Ἰσθμιαῖον)
Γαλατῶ, Κωνσταντινούπολις.

Ἀγοροπωλησίαι ἀκινήτων. — Ἐνοικιάσεις ἐπιπλωμάτων και μὴ οἰκῶν, ἀπορριμῶν και δωμάτων ὑπὸ διαφόρους ὄρους ἐντάθθα και εἰς τὰς ἐξοχὰς. — Ἐγκαταστάσεις και μετοικήσεις κατ' ἀποκοπήν. — Ἰδιαιτέρα ὑπηρεσία ἐπιπλώσεων

Τὰ καλλίτερα ΚΡΑΣΙΑ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΘΗΚΑΣ ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

Μεγέιογλου, Χαράλ-μκασῆ, ἀριθμ. 52 — Καλιοντζῆ-κουλούκ, ἀρ. 9.